

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

(உலகம் உய்ய வந்த இராமாநுச வள்ளல் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

கத்ய த்ரயம் – ஸ்ரீரங்க கத்யம்

(இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த வ்யாக்யான
மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீரங்க கத்யம் ப்ரவேசம்

மூலம் - (ஸ்வாதீநேத்யாதி) ஸ்ரீரங்க கத்யத்தால் செய்ததாகிறது, ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தை ப்ரதமத்திலே ப்ரார்த்தித்து, தத்ஸித்த்யர்த்தமாக ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டு ஸ்வதோஷக்யாபந பூர்வகமாகத் திருவடிகளையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்து, அநந்தரம் அர்த்தநா மாத்ரத்தாலே, இப்படி விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாஸ்யத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று, விச்வாஸ பூர்வகமாக ப்ராப்யத்தைப் பின்னையும் ப்ரார்த்தித்து, இவ்விச்வாஸந் தன்னையும், காருண்யாதி கல்யாணகுண பரிபூர்ணரான தேவரே தந்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தேவருக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதமான இவ்வஸ்துவை, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி பர்யந்தமாக தேவரே பண்ணியருள வேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே அபேக்ஷித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்க கத்யத்தின் மூலம் கூறப்படும் விஷயங்கள் என்ன? அடையவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தை முதல் சூர்ணையில் ப்ரார்த்திக்கிறார். அந்தக் கைங்கர்யத்தை அடையவேண்டும் என்பதற்காக, தன்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லை என்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு, தனது தோஷங்கள் அனைத்தையும் உரைத்தபடி, அவனுடைய திருவடிகளையே உபாயமாக இரண்டாம் சூர்ணையில் பற்றுகிறார். அடுத்து, தன்னுடைய இந்த ப்ரார்த்தனை ஒன்றை மட்டுமே தனது கைம்முதலாகக் கொண்டு, இவ்விதம் வேறுபட்ட மேன்மையுடன் கூடிய அடிமைத்தனத்தை அளித்தருளவேண்டும் என்று, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிறுத்தி, அடையவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தை மீண்டும் ப்ரார்த்திக்கிறார். “இப்படிப்பட்ட மஹாவிச்வாஸாத் தையும், காருண்யம் முதலான அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களில் பரிபூர்ணமாக உள்ள நீயே அளிக்கவேண்டும்”, என அடுத்து வேண்டுகிறார். தொடர்ந்து, “வேறு யாருக்கும் இன்றி உனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள இந்த ஆத்ம வஸ்துவை, ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யம் அடையும்வரை நீயே செய்தருளவேண்டும்”, என்பதாக பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் விண்ணப்பம் செய்து ஸ்ரீரங்க கத்யத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்ரபத்த்யதிகாரத்திலே இழிந்த முமுக்ஷுக்கள், யாவச்சரீரபாதம் காலக்ஷேபம் பண்ணும்படி எங்ஙனையென்னில், “வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களிலே அநுகூல வ்ருத்தியுடனே

காலசேஷம் பண்ணுதல், “மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார் தவம்” என்றும், “ததீயாராதநம் பரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவண ஹ்ருதயரான ததீயருடைய ஆராதனமாகிற அநுகூல வ்ருத்தியுடனே காலசேஷம் பண்ணுதல், அதில் அசக்தராயிருப்பார் “பாம்பணையான் சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையின் ஆழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவரிப்போது” என்கிறபடியே பகவத் குணாநுபவத்தாலே காலசேஷம் பண்ணுதல், அவ்வளவு பகவத் ப்ராவண்யம் போராதவர்கள் “த்வயமர்த்தாநு ஸந்தாநேந ஸஹ” என்கிறபடியே த்வயத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணா நின்று கொண்டு காலசேஷம் பண்ணுதலாயாய்த்து இருப்பது. அதில் இவர் த்வயத்தின் அர்த்தாநுஸந்தாநத்துடனே காலசேஷம் பண்ண நினைத்து, இதில் பெரிய கத்யத்திலே விஸ்த்ருதமாக அநுஸந்தித்த அர்த்தத்தை, ச்ரோதாக்களுக்கு ஸுக்ரஹமாகவும், பெருமாளுக்குத் திருச்செவி சாத்த ஏகாந்தமாகவும், அந்த த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைப் பாசுரப்பரப்பறத் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக ப்ரபத்தி என்னும் தகுதி பெற்றவர்களும், மோஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களும் ஆகிய சேதநர்கள், தங்களுடைய சரீரம் விழும் காலம் முடிய பொழுதைக் கழிப்பது எப்படி? நான்முகன் திருவந்தாதி (63) - வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில், அவனுக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்து தங்களுடைய பொழுதைக் கழித்தல்; நான்முகன் திருவந்தாதி (18) - மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார் தவம் - என்றும், “ததீயாராதநம் பரம் - அவனுடைய அடியார்களை ஆரதிப்பது உயர்ந்தது” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டுள்ள அவனுடைய அடியார்களை ஆராதனை ஏற்ற செயல்களைச் செய்து தங்களுடைய பொழுதைக் கழித்தல்; இவை இரண்டையும் செய்ய இயலாதவர்கள், பெரிய திருவந்தாதி (86) - பாம்பணையான் சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையின் ஆழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவரிப்போது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை அநுபவித்தபடி பொழுதைக் கழித்தல்; ஸர்வேச்வரனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள், “த்வயம்ம் அர்த்த அநுஸந்தாநேந ஸஹ - த்வயத்தை, அதன் பொருளுடன் எப்போதும் எண்ணியபடி” என்படஹற்கு ஏற்ப, த்வயத்தின் பொருளை எப்போதும் எண்ணியபடி தங்கள் காலத்தைக் கழிக்கலாம். இவற்றில் எம்பெருமானார், த்வயத்தின் பொருளை எப்போதும் எண்ணியபடி தனது

பொழுதைக் கழிக்க எண்ணியவராக, சரணாகதி கத்யத்தில் விரிவாக எண்ணிய ஆழ்பொருளைக் கேட்க எண்ணுபவர்களுக்கு சுருக்கமாகவும், பெரியபெருமாளுக்கு முன்பாகக் கூறுவதற்கு ஏற்றதாகவும், அந்த த்வயத்தின் பொருளை மிகவும் விரிவாக அல்லாமல் அவன் முன்பாக நின்று விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி சுருக்கமாகவும் அருளிச்செய்கிறார்.

சூர்ணை - 1

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்லேச கர்மாதி அசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம், ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவ ஆர்ஜவ ஸௌஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதூர்ய காம்பீர்ய ஒளதார்ய சாதூர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய செளர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞாதா ஆதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம், பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம், ஸ்ரீரங்கசாயிநம், அஸ்மத் ஸ்வாமிநம், ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்யதாஸ்யைக ரஸாத்ம ஸ்வபாவ: அஹம், தத் ஏக அநுபவ:, தத் ஏக ப்ரிய:, பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததம அநுபவேந நிரந்தரம் அநுபூய, தத் அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிருப நித்யகிங்கரோ பவாநி

சூர்ணை - 1 - அவதாரிகை - அதில் முதல் சூர்ணையிலே, பரமபுருஷார்த்தமாக நிர்ணீதமான கைங்கர்யத்தை அபேசஷிக்கிறார். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான் நாராயணனிறே. அந்நாராயண சப்தத்துக்கு அர்த்தம் உபய விபூதி யோகமும், ஹேயப்ரதிபடத்வமும், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வமுமிறே. அதில் உபயவிபூதி யோகத்தை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் உள்ள முதல் சூர்ணையில், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட கைங்கர்யத்தை வேண்டுகிறார். அத்தகைய கைங்கர்யத்தை ஏற்பவன் நாராயணன் அல்லவோ? “நாராயணன்” என்ற சொல்லின் பொருளானது, இரண்டு விபூதிகளுடைய சேர்க்கையும், அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் உள்ளடக்கிய நிலையும் ஆகும். இவற்றில், இரண்டு விபூதிகளுடைய சேர்க்கையை முதலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்) த்ரிவித சேதநரென்ன, த்ரிவிதாசேதநங்களென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்வரூப பேதமென்ன, ஸ்திதி பேதமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி பேதமென்ன இவற்றை ஸ்வாதீநமாக உடையவன். சேதந த்ரைவித்யம் பத்த முக்த நித்ய பேதத்தாலே. அசேதந த்ரைவித்யம் சுத்த ஸத்வாத்மகதையாலும், குண த்ரயாத்மகதையாலும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி நிர்வாஹகமான காலரூபத்வத்தாலும். அதில் பத்தராகிறார், ஜ்ஞாந ஸங்கோசார்ஹ ஸ்வரூபராய், புண்யபாப பலமான ஸுகது:க்காநுபவத்திலே ஸ்திதியையுடையராய், தத்தேதுவான புண்யபாப ரூப கர்ம ப்ரவ்ருத்திகராயிருப்பார்கள். முக்தராகிறார், நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஜ்ஞாந ஸங்கோச ஹேதுவான தேஹ ஸம்பந்தாதிகள் நிவ்ருத்தமாய், அதடியாக ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூபராய், கைங்கர்ய ஸுகத்திலே ஸ்திதியையுடையராய், ததநுரூபமாக “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” என்கிறபடியே பகவத் குணாநுபவ ப்ரவ்ருத்திகராயும், “யேந யேந தாதா கச்சதி” என்கிறபடியே காயிகமான கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்திகராயும், அத்தாலே களித்து “ஹா வுஹா வுஹா வு” என்கிறபடியே வாசிக ப்ரவ்ருத்திகராயும் இருப்பார்கள். நித்யராகிறார், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய், முக்தரைப் போலே ஒருநாளளவிலே வந்து கிட்டினவரன்றிக்கே, அநாத்யநந்த கைங்கர்ய ஸுகத்திலே ஸ்திதியையுடையவராய், ஸதா தர்சந ப்ரவ்ருத்திகராயும், நித்யாஞ்ஜலி ப்ரவ்ருத்திகராயும், நித்ய ஸ்துதி ப்ரவ்ருத்திகராயுமிருப்பார்கள். ஆகையாலேயாயிற்று நித்யரென்று இவர்களுக்குப் பேராயிற்று.

விளக்கம் - (ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்) – மூன்றுவிதமான சேதநர்கள், மூன்றுவிதமான அசேதநங்கள், இவற்றின் ஸ்வரூபத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள், இவற்றின் இருப்பில் காணப்படும் வேறுபாடுகள், இவற்றின் செயல்பாடுகளில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பதான அனைத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன். பத்தர்கள், முக்தர்கள் மற்றும் நித்யர்கள் என்ற வேறுபாடு காரணமாக மூன்றுவிதமான சேதநர்கள் உள்ளனர். சுத்த ஸத்வம், மூன்றுவிதமான குணங்கள் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு உதவும் காலம் ஆகிய மூன்றாலும் அசேதநமானது மூன்றுவகையாக உள்ளது. இவர்களில் பத்தர் என்பவர்கள் ஸம்ஸாரம் காரணமாக சுருங்கிய ஞானம் கொண்டவர்களாக, புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றின் பலன்களான இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதில் இருப்பு கொண்டவர்களாக, அவற்றின் காரணமாக புண்ணியம் மற்றும் பாப கர்மங்களைச் செய்பவர்களாக உள்ளனர். முக்தர்கள் என்பவர்கள் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கிட்டுவதான பகவானுடைய

அருளால் ஞானச்சுருக்கம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள சரீர ஸம்பந்தம் முதலானவை நீங்கப் பெற்றவர்களாக, அதன் விளைவால் தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்களாக, கைங்கர்ய சுகத்தில் இருப்பைக் கொண்டவர்களாக, அதற்கு ஏற்றபடி தை. (1-2) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் - அனைத்து குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் குணங்களை அனுபவித்தல் என்னும் செயல் கொண்டவர்களாக, பரம ஸம்ஹிதை - யேந யேந தாதா கச்சதி - பசுவின் பின்னே கன்று செல்வது போன்று பரமபுருஷன் பின்னே முக்தன் செல்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தால் செய்யப்படும் கைங்கர்ய செயல்பாடு கொண்டவர்களாக, இதன் மூலம் மகிழ்ந்து தை. ப்ருகு - ஹா வுஹா வுஹா வு - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்கள் மூலம் செய்யப்படும் கானம் ஆகியவற்றைச் செய்பவர்களாக இருப்பார்கள். நித்யர்கள் என்பவர்கள் எப்போதும் ஸம்ஸார வாஸனை அற்றவர்களாக, முக்தர்கள் போன்று ஏதேனும் ஒரு காலத்தில் பரமபதம் அடைவது அல்லாமல் அநாதி காலமாக கைங்கர்ய சுகத்தில் இருப்பு கொண்டவர்களாக, எப்போதும் பகவானைக் காணும் செயல் கொண்டவர்களாக, எப்போதும் அவனுக்கு அஞ்சலி செய்பவர்களாக, எப்போதும் அவனைத் துதித்தபடி உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள்; இதனால்தான் இவர்களுக்கு “நித்யர்” என்னும் பெயர் வந்தது.

வ்யாக்யானம் - ப்ரக்ருதி தத்வம் குணத்ரயாத்மகமாய், ஸததபரிணாம ஸ்வரூபமாய், சேதந கர்மாநுகுணமாகப் பரிணமிக்கையிலே ஸ்திதியையுடைத்தாயும், சேதநருக்கு ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்த ஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூப ஸம்பந்தஸ்வரூப திரோதாநகரமாயுமிருக்கும். பஞ்சோபநிஷண்மயமான அசித்து சுத்த ஸத்வமயமாயும், ஸதைகரூப ஸ்வரூபமாயும், நித்யமுக்தர்களுடைய கைங்கர்யத்துக்கு உபகரண ரூபேணவும், ஈச்வரனுடைய ரசஷண க்ருத்யத்துக்கு அநுகூலமாக வ்யூஹ விபவ ரூபேணவும் ஸ்திதியையுடைத்தாயும், ஸர்வத்ர ப்ரகாச ப்ரவ்ருத்திகமாயுமிருக்கும். காலம் ப்ரக்ருதியிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஏகஸ்வரூபமாய், நிமேஷகாஷ்டாத்யவஸ்தா யுக்தமாய் கொண்டு ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களென்ன, தத் ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநரென்ன, இவற்றினுடைய நிர்வஹணத்திலே ஸ்திதியையுடைத்தாயும், ஸகலத்தினுடைய உத்பத்தி விநாசாதி ப்ரவ்ருத்திகமாயுமிருக்கும். இவற்றை ஸ்வாதீநமாக உடையனாகையாவது, அந்தராத்தமதயா நின்று நியமிக்கை. ஆக, ஸகல சேதநாசேதநங்களினுடைய ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஈச்வராதினமாகையாலே இவற்றினுடைய சரீரத்வமும், ஈச்வரனுடைய சரீரித்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதி தத்வமானது மூன்று குணங்களைக் கொண்டதாகவும், எப்போதும் மாறியபடி இருத்தலையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதாகவும், சேதநர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப பலவிதமான சரீரங்களாக மாற்றம் அடைதலை இருப்பாகக் கொண்டதாகவும், ஜீவாத்மாக்களுக்கு “அவர்களுடைய ஸ்வரூபம், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், புருஷார்த்தத்தின் ஸ்வரூபம், உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், ஆத்மஸ்வரூபத்தின் விரோதி ஸ்வரூபம், ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்த ஸ்வரூபம்” ஆகிய அனைத்தையும் மறைப்பதாகவும் உள்ளது. ஐந்து உபநிஷத்துக்களால் ஆகிய அசித்தானது சுத்த ஸத்வமயமாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், நித்யர் மற்றும் முக்தர்களுடைய கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்ற கருவிகளாகவும், ஈச்வரனுடைய காத்தல் என்னும் செயலுக்கு ஏற்றபடியான வ்யூஹம் மற்றும் விப ரூபங்களாக இருப்பைக் கொண்டதாகவும், அனைத்துவிதங்களிலும் ப்ரகாசித்தல் என்பதைச் செயலாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. காலம் என்பது ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறானதாகவும், ஒரே போன்ற ஸ்வரூபம் கொண்டதாகவும் உள்ளது; நிமேஷம், காஷ்டை முதலான பல நிலைகளைக் கொண்டதாக உள்ளது; ப்ரக்ருதியில் உள்ள வஸ்துக்கள், ப்ரக்ருதியுடன் சேர்ந்த சேதர்கள் ஆகியவற்றின் நிர்வாகத்தில் இருப்பைக் கொண்டதாக உள்ளது; அனைத்தின் உற்பத்தி மற்றும் அழிவு என்னும் செயல்பாடு கொண்டதாக உள்ளது. “இவை அனைத்தையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டவன்” என்றால், இவற்றின் அந்தர்யாமி நின்று அனைத்தையும் நியமித்தல் என்று கருத்து. ஆகவே, அனைத்து சேதந அசேதநர்களுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஈச்வரனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால், “இவை அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள தன்மை மற்றும் அவன் இவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள தன்மை” ஆகியவை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (க்லேச கர்மாத்யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்) சேதநாசேதநங்க ளிரண்டும் சரீரமாய், ஈச்வரன் சரீரியாயிருக்கிறானாகில், சரீர ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தோஷம் சரீரிக்கு வாராதோ? என்னில், தக்கத தோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்கிறது. க்லேசமாவது, “அவித்யாஸ்மிதாபிநிவேச ராக த்வேஷா: பஞ்ச க்லேசா:” இவையென்ன, இவற்றுக்குக் காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருந்துள்ள புண்யபாப ரூப கர்மங்களென்ன, (ஆதி) சப்த க்ராஹ்யமான விபாகாசயங்களென்ன, இவை முதலான அசேஷ தோஷங்களாலும் ஸ்பர்சிக்கப்படாதவன். விபாகமாவது, தேவாதிஜாதி யோகமென்ன, ஆயுஸ்ஸென்ன இவை முதலானவை. ஆசயமாகிறது, தத்தஜ்ஜாத்யநுகுண புத்தி

பேதங்கள். (அசேஷ) பதத்தாலே அசித்தமான பரிணாமத்தையும், சேதநகதமான து:க்காஜ்ஞாநாதிகளையும் நினைக்கிறது. அஸம்ஸ்பர்சத்தாலே ப்ராகபாவத்தை நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (க்லேச கர்ம ஆதி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்) – சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் ஆகிய இரண்டும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரங்களாகவும், அவன் அவற்றைத் தனது சரீரங்களாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, சரீரம் மூலமாக உண்டாகக் கூடிய தோஷங்கள், அந்தச் சரீரத்தைக் கொண்டவனுக்கு சேராதா என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் ஆவான். க்லேசம் என்றால் என்ன? பாதஞ்சல யோகஸூத்ரம் (2-3) – அவித்யா அஸ்மிதா அபிநிவேச ராக த்வேஷா: பஞ்ச க்லேசா: - அறியாமை, அஹங்காரம், பேராசை, விருப்பம் மற்றும் கோபம் ஆகிய ஐந்தும் க்லேசங்கள் – என்று கூறப்பட்டவையும், இவை உண்டாகக் காரணமாகவும், இவற்றால் உண்டாகக்கூடியவையாகவும் உள்ள புண்யபாப வடிவில் உள்ள கர்மங்களும் ஆகும். (ஆதி) – ஓசை மூலம் அறியப்படும் விபாகம் மற்றும் ஆசயம் ஆகும். இது போன்ற பலவிதமான தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன். விபாகம் என்றால் தேவர்கள் முதலான பிரிவின் சேர்க்கை மற்றும் ஆயுள் போன்றவை. ஆசயம் என்றால், தேவர்கள் மனிதர்கள் என்பது போன்ற ஜாதியால் உண்டாகவல்ல புத்தி வேறுபாடுகள். (அசேஷ) – இதன் மூலம், அசித் வஸ்துக்களில் உள்ள மாற்றங்கள் மற்றும் சேதநர்களிடம் உள்ள துக்கம் மற்றும் அறியாமை போன்றவை கூறப்பட்டன. (அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்) – இதன் மூலம், பகவானுக்கு இத்தகைய தோஷங்கள் இதற்கு முன்பும் இல்லை, இனியும் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி) இதில், ஸர்வஸாதாரணமாயும், ஆச்ரித விஷயமாயும், ஆச்ரித விரோதி விஷயமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வாபாவிகமாகையாவது, ஜலத்துக்கு சைத்யம் போலவும், அக்நிக்கு ஓளஷ்ணயம் போலவும் யாவத் த்ரவ்ய பாவியாயிருக்கை. (அநவதிகாதிசய) “ஏகைககுணாவதீப்ஸயா ஸதா ஸ்திதா:” என்கிறபடியே தனித்தனியே நிஸ்ஸீமமாய், ஆச்சர்யாவஹமுமாயிருக்கை. (ஜ்ஞாந) ஈச்வர ஜ்ஞாநமாகிறது, “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத:” என்கிறபடியே, ஸர்வ காலமும் ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஒருகாலே ஸாஷ்ணாத்கரிக்கும் ஸாமர்த்தியம். அதாகிறது, விஷம ஸ்ருஷ்டியிலே கர்மீபவித்திருந்துள்ள அஸங்க்யாதமான ஆத்மாக்களினுடைய ஸ்வரூப

பேதத்தையும், நாம பேதத்தையும், தத்தத் கர்ம பேதத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தி. (பல) அதாவது, ஸ்ருஷ்டமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே தரிக்கும் தாரண ஸாமர்த்யம். (ஐச்வர்ய) அதாவது, ஸகலாத்மாக்களையும் கர்மாநுகுணமாக நியமிக்கும் நியமந ஸாமர்த்யம். (வீர்ய) அதாவது, ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸகல வ்யாபாரங்களையும் பண்ணாநின்றாலும், அநாயாஸ ரூபமான அவிசாரித்வம். “யதா ஸந்நிதி மாத்ரேண கந்த: சேஷாபாய ஜாயதே | மநஸோ நோபகர்த்ருத்வாத் ததாஸௌ பரமேச்வர:”. (சக்தி) அதாவது, ப்ரவ்ருத்த்யுந்முகரான சேதநருக்கு சக்தியைக் கொடுத்து ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் ப்ரவர்த்தகத்வ ஸாமர்த்யம். அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகவுமாம். ஜகதுபாதான சக்தியென்னவுமாம். (தேஜ:) அதாவது, பராபிபவந ஸாமர்த்யம். “குருந் ப்ரச்சாதயந் ஸ்ரீயா”, “தமேவ பாந்தமதுபாதி ஸர்வம்”. இவ்வாறு குணங்களும் ஸர்வ விஷயம்.

விளக்கம் - (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி) – இதன் மூலம், அனைவருக்குமாக உள்ள குணங்கள், தனது அடியார்களுக்காக உள்ள குணங்கள் மற்றும் அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயத்தில் பயன்படும் குணங்கள் என்பதாக உள்ள மூன்றுவிதமான குணங்கள் கூறப்பட்டன. “ஸ்வாபாவிகம் – இயல்பானது” என்றால், நீருக்குக் குளிர்ச்சி போன்றும், அக்னிக்கு உஷ்ணம் போன்றும், அந்தந்த பொருள்களில் உள்ள இயல்பாக இருத்தல். (அநவதிக அதிசய) – ஸ்தோத்ரரத்னம் (19) - ஏகைக குண அவதி ஈப்ஸயா ஸதா ஸ்திதா: - உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தின் எல்லையைக் காண்பதில் உள்ள ஆசையால் எப்போதும் உள்ள வேதவாக்கியங்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையற்றதாகவும் ஆச்சர்யம் உண்டாகுவதாகவும் உள்ளன. (ஜ்ஞாந) – ஈச்வரனுடைய ஞானம் என்பது, ந்யாயதத்வத்தில் - யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: - யார் ஒருவன் அனைத்து வஸ்துக்களையும் ஒரே நேரத்தில் தானாகவே நேரடியாக அறிகிறானோ – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்து வஸ்துக்களையும் ஒரே நேரத்தில் காணக்கூடிய ஸாமர்த்யம் ஆகும். அதாவது, பலவிதமான வேறுபாடுகளுடன் கூடியதாகப் பொருள்களைப் படைக்கும்போது, அவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட எண்ணற்ற ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றின் பெயர்களில் உள்ள வேறுபாடுகள், அவற்றின் கர்மங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் போன்றவற்றை அறியக்கூடிய சக்தி. (பல) - அதாவது, தான் ஸ்ருஷ்டித்த அனைத்து பொருள்களையும், தனது ஸங்கல்பத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு சிறிய பகுதி மூலம்

மட்டுமே தரிக்கவல்ல தாங்கும் திறன். (ஐச்வர்ய) - அதாவது, அனைத்து ஆத்மாக்களையும், அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி செயலாற்ற வைக்கும் திறன். (வீர்ய) - அதாவது, ஸ்ருஷ்டி முதலான அனைத்துவிதமான செயல்களையும் தான் செய்யும்போதிலும், மாற்றம் அடையாமல் சோர்வின்றி செய்யும் திறன்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-30) - யதா ஸந்நிதி மாத்ரேண கந்த: சேஷாபாய ஜாயதே | மநஸோ நோபகர்த்ருத்வாத் ததாஸௌ பரமேச்வர: - மணமானது தான் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளபோதிலும், தான் அருகில் இல்லையென்றாலும் எவ்விதம் மனதைக் கலக்குகிறதோ, அது போன்று பரமேச்வரனும் தான் மாற்றம் அடையாமல், மற்றவற்றை மாற்றம் அடையும்படிச் செய்கிறான் - என்பது காண்க. (சக்தி) - அதாவது, செயலாற்ற முனையும் சேதநர்களுக்கு, அதற்கான சக்தியை அளித்து, அவர்களைச் செயலாற்றும்படியாகச் செய்யவல்ல திறன். அல்லது, மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றையும் செய்து முடிக்கக்கூடிய திறன். அல்லது ஜகத்திற்கான உபாதானக்காரணமாக உள்ள சக்தி என்றும் கூறலாம். (தேஜ:) - அதாவது, மற்றவர்களை அடக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (94-45) - குரூந் ப்ரச்சாதயந் ஸ்ரீயா - தனது தேஜஸ்ஸால் அனைத்தையும் மங்கச் செய்தான் - என்றும், கடோபநிஷத் (2-5) - தமேவ பாந்தமதுபாதி ஸர்வம் - அவனைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் ஒளிக்கின்றன - என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ஆறு குணங்களும், அனைவருக்கும் பொதுவானவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண யுக்தனான ஈச்வரனுக்கே, அநந்தரம் ஆச்ரித விஷயமாகப் பன்னிரண்டு குணம் சொல்லுகிறது. (ஸௌசீல்ய) சீலமாவது, “மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவத்வம்”. ஸௌசீல்யமாவது, அந்த மஹத்த்வம் தன் திருவுள்ளத்திலுமின்றிக்கேயொழிகை. “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” (வாத்ஸல்ய) அதாவது, ஆச்ரிதகதமான தோஷமும் குணமாய்த் தோற்றும்படியான ப்ரேமம்; அதாவது, ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தைத் தன் பேறாகப் போக்கி ஸ்வகுணங்களாலே தரிப்பிக்கை. “செய்த குற்றம் நற்றமாகவே” கொண்டு “பாலே போல் சீரில்” தரிப்பிக்கை. அதாவது, அத்யஜாதமான வத்ஸத்தின் பக்கல் தேனுவிருக்கும்படி. “கோபாலத்வம் ஜுகுப்ஸிதம்”. (மார்த்தவ) இது ரூப குணமாயிருக்க, ஆத்ம குண ப்ரகரணபடிதமாகையாலே மாநஸமான தெளர்ப்பல்யத்தைக் காட்டுகிறது. அதாகிறது, ஆச்ரித விச்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாதொழிகை. “ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி”, “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:”. (ஆர்ஜவ) அதாவது, ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகத்

தன்னுடைய மனோவாக்காயங்கள் ஏக ரூபமாயிருக்கை. அதாவது, அவர்களுடைய செவ்வைக்கேடுதானே செவ்வையாம்படி தான் செவ்வியனாயிருக்கை. (ஸௌஹார்த்த) அதாவது, “சோபநாசம்ஸீதி ஸுஹ்ருத்” ஆச்ரிதருடைய ஸந்நிதியோடு அஸந்நிதியோடு வாசியற அவர்களுடைய ஸர்வ மங்களங்களையும் அந்வேஷியா நிற்கை. (ஸாம்ய) அதாவது, ஜாதி குண வ்ருத்தாதிகளுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பாராதே ஆபிமுக்யமே ஹேதுவாக, ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாகை. “குஹேந ஸஹித:”, “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்”. (காருண்ய) அதாவது, “ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம்”. “ப்ருசம் பவதி து:க்கித:”, “ஸ்த்ரீ ப்ரணஷ்டேதி காருண்யாத்”. (மாதுர்ய) அதாவது, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளாலுண்டான ஸர்வதோமுகமான ஸாரஸ்யம். ஹந்தும் ப்ரவ்ருத்தனானாலும் அவனுக்கு ரஸாவஹனாயிருக்கை. “அஸூர்யமிவ ஸூர்யேண”, “ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜ பத்ர நேத்ர”, “ஸர்வ கந்தஸ் ஸர்வ ரஸ:”. (காம்பீர்ய) அதாவது ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ய நினைத்திருக்குமவை ஒருத்தராலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதாயிருக்கை. அதாவது, தன்னுடைய கொடையின் சீர்மையையும், கொள்ளுகிறவனுடைய சிறுமையையும் பாராதொழிகை. எல்லாம் செய்தாலும் ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக்கை. “ய ஆத்மதா பாலதா:”, “உன்னடியார்க்கு என் செய்வன் என்றே இருத்தி நீ”. (ஒளதார்ய) அதாவது, ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை இரந்து கொடுக்கை. “ஸ ஸர்வாநர்த்தினோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச”, “உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே”. (சாதுர்ய) அதாவது, ஆச்ரிதருடைய தோஷங்களைப் பிராட்டியும் அறியாதபடி மறைத்து வைக்கை. ஆச்ரிதராயிருப்பார், தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்திலே அதிசங்கை பண்ணினால், அவ்வதிசங்கையைப் போக்கி ரக்ஷிக்கை. “பாதராங்குஷ்டேந சிக்ஷேப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம்”, “பிபேத ச புநஸ் ஸாலாந்”. (ஸ்தைர்ய) அதாவது, ப்ரத்யூஹ ஸஹஸ்ரம் உண்டானாலும், ஆச்ரித ரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞை குலையாதொழிகை. மஹாராஜர் தொடக்கமானார் நேராக விரோதிக்கச் செய்தேயும், “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்றாரிறே. ஆக, இப்பன்னிரண்டு குணம் ஆச்ரித விஷயம்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக ஞானம் முதலான ஆறு குணங்கள் கொண்ட ஈச்வரனுக்கு, அவனுடைய அடியார்கள் விஷயமாக உள்ள பன்னிரண்டு குணங்கள் அடுத்து கூறப்படுகின்றன. (ஸௌசீல்ய) – சீலம் என்றால், “மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்வம் சீலம் – உயர்ந்தவன் ஒருவன், தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகும் தன்மையே சீலம் ஆகும்”. ஸௌசீல்யம்

என்றால், அந்த உயர்ந்த தன்மையைத் தனது திருவுள்ளத்திலும் கொள்ளாமல் இருத்தல் ஆகும். யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (வாத்ஸல்ய) - அதாவது, தனது அடியார்களிடம் உள்ள தோஷமும் கூட நற்குணமாகத் தென்படும்படியாக அவர்களிடம் உள்ள ப்ரேமம். அதாவது, தனது அடியார்களிடம் உள்ள தோஷங்களைப் போக்குதல் என்பதைத் தனது பேறாகாகக் கொண்டு, அவற்றைப் போக்கி, தனது குணங்களால் அவர்களைக் தாங்குதல். திருச்சந்தவிருத்தம் (111) - செய்த குற்றம் நற்றமாகவே - கொண்டு, பெரியதிருவந்தாதி (58) - பாலே போல் சீரில் - அவர்களைத் தாங்குதல். அதாவது, அன்று ஈன்ற கன்றிடம் தாய்ப்பசு உள்ளது போன்று இருத்தல். “கோபாலத்வம் ஜுகுப்ஸிதம் - வெறுக்கத்தக்க நிலையைக் கொண்டான்”. (மார்த்தவ) - இது திருமேனியைக் குறித்த குணமாக உள்ளபோதிலும், ஆத்ம குணங்களுடன் சேர்த்தே படிக்கப்படுவதால், மனதில் உள்ள மென்மையைக் காண்பிக்கிறது. அதாவது, அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாமை. இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (16-39) - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி - பரதனுடைய வாக்கியங்களை நினைக்கிறேன் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ் ஸததம் ராம: - சீதையைப் பிரிந்த இராமன் உறக்கம் அற்றவனாக - என்றும் உள்ளது காண்க. (ஆர்ஜவ) - அதாவது, அடியார்களுடன் சேரும்போது தனது “மனம், சொல், திருமேனி” ஆகியவை ஒரே போன்று இருத்தல். அதாவது, அவர்கள் நேர்மையாக நடப்பதற்காக தான் நேர்மையாக நடப்பவனாக இருத்தல். (ஸௌஹார்த்த) - அதாவது, “சோபநாசம்ஸீதி ஸுஹ்ருத் - நன்மையை எண்ணுபவன் நண்பன்”; அடியார்கள் தனது அருகில் இருந்தாலும், அருகில் இல்லையென்றாலும், அவர்களுடைய அனைத்து மக்களங்களையும் அவர்களுக்கு எப்போதும் தேடித் தருபவன். (ஸாம்ய) - அதாவது, அடியார்களுடைய பிறப்பு, குணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றின் உயர்வு மற்றும் தாழ்வுகளை ஆராயாமல், தன்னிடம் அவர்கள் ஈடுபடுவதையே காரணமாகக் கொண்டு, அவர்கள் தன்னை அடையும்போது, அனைவருக்கும் ஸமமாக இருத்தல். பாலகாண்டம் (2-30) - குஹேந ஸஹித: - குஹனுடன் சேர்ந்து - என்றும், பாலகாண்டம் (2-58) - சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் - சபரியால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டான் - என்றும் கூறப்பட்டது. (காருண்ய) - அதாவது, “ஸ்வார்த்த நிரபேசஷ பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம் - தனக்காக எந்தப் பலனையும் எதிர்பார்க்காமல், மற்றவர்கள் அடையும் துன்பத்தை பொறுத்துக் கொள்ளாமை என்பது கருணை ஆகும்”. அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - ப்ருசம் பவதி து:க்கித: - அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக

இராமன் துக்கம் கொள்கிறான் – என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (15-50) - ஸ்த்ரீ ப்ரணஷ்டேதி காருண்யாத் - எந்த ஒரு பெண்ணிற்காக இராமன் கருணை முதலியவற்றால் வருந்துகிறானோ – என்றும் கூறியது காண்க. (மாதுர்ய) - அதாவது, “ஸ்வரூபம், ரூபம் குணம் மற்றும் விபூதி” ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட அனைத்துவிதங்களிலும் இனிமையானவனாக இருத்தல். இவன் ஒருவனைக் கொல்ல முயன்றாலும், அவனுக்கும் இனிமையானவனாக இருத்தல். மஹாபாரதம் - அஸூர்யமிவ ஸூர்யேண நிவாதமிவ வாயுநா க்ருஷ்ணேந ஸமுபேதேந ஜஹ்ருஷே பாரதம் புரம் - சூரியன் இல்லாத இடத்தில் வந்த சூரியன் போன்றும், காற்று இல்லாத இடத்தில் வந்த காற்று போன்றும், க்ருஷ்ணன் வந்ததால் ஆனந்தம் உண்டானது – என்றும், மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (59-98) – (பீஷ்மர் தன்னை வீழ்த்த வரும் கண்ணனிடம் கூறுதல்) ஏஹ்யேஹி புல்லாம்புஜ பத்ர நேத்ர - மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே – என்றும், சாந்தோக்யம் - ஸர்வ கந்த: ஸர்வ ரஸ: - அனைத்து நறுமணங்களும், அனைத்து சுவைகளும் கொண்டவன் – என்றும் கூறியது காண்க. (காம்பீர்ய) – தனது அடியார்களுக்கு இவன் செய்ய எண்ணி உள்ளதை, வேறு யாராலும் அளவிட இயலாதபடி இருத்தல். அதாவது, தன்னுடைய வள்ளல்தன்மையின் மேன்மை மற்றும் பெற்றுக் கொள்பவனின் சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராயாமல் இருத்தல். அனைத்தும் செய்தாலும், ஏதும் செய்யாதவன் போன்று இருத்தல். யஜூர் - ய ஆத்மதா பாலதா: - தன்னையும் அளித்து தன்னை அனுபவிப்பதற்கான பலத்தையும் அளித்து - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (53) - உன்னடியார்க்கு என் செய்வன் என்றே இருத்தி நீ – என்றும் கூறியது காண்க. (ஒளதார்ய) - அதாவது, அடியார்களுடைய விருப்பங்களை அவர்களுக்குத் தானே யாசித்து அளித்தல். அயோத்யாகாண்டம் (16-27) - ஸ ஸர்வாநர்த்தி நோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச - தன்னிடம் யாசிக்க வந்தவர்களைக் கண்ட இராமன், அவர்களை மகிழ்வித்த பின்னர் - என்றும், கீதை (7-18) - உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே - இவர்கள் அனைவரும் தாராளமாவர்களே ஆவர் – என்றும் கூறப்பட்டது. (சாதுர்ய) – தனது அடியார்களுடைய தோஷங்களை பெரியபிராட்டியும் அறியாமல் மறைத்தல். தனது அடியார்களாக உள்ளவர்களுக்கு, தனது காக்கும் தன்மையில் ஐயம் உண்டானால், அதனைப் போக்கி அவர்களைக் காத்தல். பாலகாண்டம் (1-65) - பாதாங்குஷ்டேந சிசேஷப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம் - மிகுந்த வலிமை கொண்ட இராமன் துந்துபியின் எலும்பை தனது திருவடியின் கட்டைவிரலால் பத்து யோஜனை தூரம் தள்ளினான் – என்றும், பாலகாண்டம் (1-66) - பிபேத ச புநஸ் ஸாலாந் - மீண்டும் சுகரீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக – என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. (ஸ்தைர்ய) - அதாவது, ஆயிரம் தடைகள் உண்டானாலும், தனது அடியார்களைக் காக்கும் சபதம்

மாறாமல் இருத்தல். விபீஷணன் வந்தபோது சுகீவன் தொடக்கமாகப் பலரும் எதிர்த்தபோது, யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நான் ஒருபோதும் கைவிடமாட்டென் - என்றான் அல்லவா? ஆக, இந்தப் பன்னிரண்டு குணங்களும் அடியார்கள் விஷயமாக உள்ளவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அந்தரம் மூன்று குணம் ஆச்ரித ப்ரதிபக்ஷ விஷயம். (தைர்ய) அதாவது, எதிரியை மதியாதொழிகை; லங்கையிலே ராவணனும் பலமுமெல்லாம் குறியழியாதிருக்க, அவன் தம்பியைக் கடலுக்கு இக்கரையிலே லங்கா ராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணி வைத்தானிறே. “அப்திம் ந தேரித”. மூலபலம் ஸந்நிஹிதமானவன்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பூர்வக்ஷணத்திற்காட்டில் ஒரு விக்ருதியின்றிக்கேயிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (சௌர்ய) அதாவது, பரபலத்திலே சென்று புகும்போது ஸ்வபலம் போலேயிருக்கையும், “சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம்” என்கிறபடியே ப்ரஹர்த்தாவா யிருக்கையும். (பராக்ரம) அதாவது, சாரிகை வரும்போது கையும் வில்லுமாக ஸஞ்சரிக்கும் ஸஞ்சாரத்திலே எதிரிகள் துவக்குண்டு எதிரியென்றறியாதபடி ஸஞ்சரிக்கை. “ப்ரஹர்த்தாரம் சரீரேஷு”.

விளக்கம் - அடுத்துள்ள மூன்று குணங்களும், அடியார்களுடைய விரோதிகளைக் குறித்த விஷயம் ஆகும். (தைர்ய) - அதாவது, எதிரியை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்காமல் இருத்தல். இலங்கையில் இராவணனும், அவனுடைய படைகளும் அழிக்கப்படாமல் இருந்தபோதிலும், அவனுடைய தம்பியான விபீஷணனுக்கு இக்கரையில் இலங்கையின் அரசனாக முடிசூட்டினான் அல்லவோ? அதுமாநுஷஸ்தவம் (24) - அப்திம் ந தேரித - இராமா! நீ கடலையும் கடக்கவில்லை - என்றது காண்க. இராணனுடைய மூல படையானது அருகில் வந்தபோதிலும், இராமன் தனது திருவுள்ளத்தில் முன்பு இருந்ததைப் போன்றே, எந்தவிதமான மாற்றமும் இன்றி இருந்ததைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (சௌர்ய) - அதாவது, எதிரியின் ஸேனையில் சென்று நுழையும்போது, தனது ஸேனைக்கும் புகுவது போன்றே எண்ணும் தன்மை. யுத்தகாண்டம் (94-22) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர் தக்தம் - ராக்ஷஸர்களுடைய ஸேனையானது சிந்நாபிந்நமானது, வெட்டுப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, எதிரிகளை அழிக்கும் தன்மை. (பராக்ரம) - அதாவது, யுத்தபூமியில் வரும்போது கையும் வில்லுமாக ஸஞ்சரிக்கும்போது, எதிரிகள் மோகம் கொண்டு, இவனைத் தங்கள் எதிரி என்று அறியாதபடி உலவுதல். யுத்தகாண்டம் (94-23) - ப்ரஹர்த்தாரம் சரீரேஷு - சரீரத்தில் அடிக்கும் இராமனை அவர்கள் காணவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (ஸத்யகாம) அநந்தரம், ஆச்ரித விஷயமாயும், உபாய விஷயமாயும், உபேய விஷயமாயுமிருக்கும் நாலு குணங்களைச் சொல்லுகிறது. நித்யமான காமங்களை உடையவனென்கிறது. அதாகிறது, ஆச்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான குணங்களையும் விபூதிகளையும் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “காம்யந்த இதி காமா:”, ஆச்ரித ரக்ஷண விஷய மநோரதம் காமமாகிறது. அது அப்ரதிஹதமாயிருக்கை என்றுமாம். (ஸத்யஸங்கல்ப) அதாவது, அபூர்வமான போக்யங்களை ஸங்கல்பித்து, அநுபவிப்பிக்கு மிடத்தில் அமோகமாயிருக்கை. “காண வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” இருக்குமவர்களுக்குக் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கைக்கு தேவ மநுஷ்யாத்யவதார ஸங்கல்பம் அப்ரதிஹதமாயிருக்கை என்றுமாம். (க்ருதித்வ) அதாவது, ஆச்ரிதர் அபிமதம் பெற்றால், அப்பேறு தன்னதாயிருக்கை. “அபிஷிச்ய ச லங்காயாம்”. இவர்கள் கர்த்தவ்யங்களையடையத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டு செய்கை என்றுமாம். “ஆதிகர்மணி க்திந்நந்த:”. (க்ருத்ஜ்ஞதா) அதாவது, ஆச்ரிதர் ஒருகால் சரணமென்ன, அம்மாத்தரத்தாலே பின்பு செய்யும் குற்றம் பாராதே அத்தையே நினைத்திருக்கை. ஆச்ரித விஷயத்தில் தான் செய்தவற்றையொழிந்து அவர்கள் செய்தவற்றையே நினைத்திருக்கையென்னவுமாம். ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும், ப்ரதமத்திலே சரணமென்ற உக்தி மாத்தரத்தையே நினைத்திருக்குமென்னவுமாம். ஆச்ரிதர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும், அத்தை மறந்து அவர்கள் செய்தையொழியத் தான் செய்யாதவற்றையே நினைத்திருக்கை என்னவுமாம். “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா”. (ஆதி) இவை முதலான. (அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணைக மஹார்ணவம்) என்னுடைய மநஸ்ஸுக்கு கோசரமாயிருப்பன சில குணங்கள் சொல்லிற்றித்தனை போக்கி, அநுத்தமான குணங்களுக்கு எண்ணில்லை. ஒரு மஹார்ணவத்தில் ஜல பரமானுவுக்கு ஸங்க்யையுண்டாகிலாய்த்து பகவத் குணங்களுக்கு ஸங்க்யையுண்டாவது. “வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா ந சக்யா:”, “சதுர்முகதாயுர் யதி கோடி வக்த்ர:”.

விளக்கம் - (ஸத்யகாம) அடுத்து, அடியார்கள் விஷயமாகவும், உபாய விஷயமாகவும், உபேய விஷயமாகவும் உள்ள நான்கு குணங்களைக் கூறுகிறார். எப்போதும் உள்ள விருப்பங்கள் கொண்டவன். அதாவது, அடியார்களால் அநுபவிக்கப்படும் குணங்களையும், விபூதிகளையும் கூறுகிறார். அல்லது, “காம்யந்த இதி காமா: - விரும்பப்படுவது காமம் எனப்படும்”; அடியார்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதில்

உள்ள எண்ணமானது “காமம்” ஆகிறது எனலாம். அது தடங்கல் இன்றி உள்ளது. (ஸத்யஸங்கல்ப) - அதாவது, அடியார்கள் இதுவரை அனுபவிக்காத இன்பங்களை ஸங்கல்பம் மூலமே உண்டாக்கி, அவ்விதம் அவர்களை அனுபவிக்கச் செய்யும்போது தடையின்றி இருத்தல். திருவாய்மொழி (8-5-2) - காண வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - என்று இருப்பவர்கள், அவனைத் தங்களுடைய கண்ணால் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி தேவனாகவும் மனிதனாகவும் அவதாரம் எடுக்கும் ஸங்கல்பமானது தடையின்றி உள்ளதாகும். (க்ருதித்வ) - அதாவது, அடியார்கள் தாங்கள் விரும்பியதை அடைந்தால், அது தன்னுடைய பேறாக எண்ணுதல். பாலகாண்டம் (1-85) - அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் - இலங்கையின் அரசனாக - என்பது காண்க. இவர்கள் செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் தான் தனது செயலாக எண்ணிச் செய்தல். (க்ருத்ஜ்ருதா) - அடியார்கள் ஒருமுறை “சரணம்” என்று கூறியவுடன், அதனை மட்டுமே கொண்டு, அவர்கள் அதன் பின்னர் செய்யும் குற்றங்களைக் காணாமல், அவர்கள் கூறியதையே எண்ணியிருத்தல். அல்லது, அடியார்கள் விஷயத்தில் தான் அவர்களுக்கு செய்த அனைத்தையும் மறந்து, அவர்கள் செய்தவற்றை மட்டுமே நினைத்திருத்தல் என்றும் கூறலாம். அல்லது, அடியார்களுக்கு தான் அனைத்தையும் செய்தபோதிலும், அவர்கள் தொடக்கத்தில் கூறிய “சரணம்” என்பதை மட்டுமே நினைத்திருத்தல் என்றும் கூறலாம். யுத்தகாண்டம் (124-19) - சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா - தனது தலையால் யாசித்த பரதனுடைய சொற்கள் என்னால் செய்யப்படவில்லை - என்றது காண்க. (ஆதி) - இவை முதலான. (அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணைக மஹார்ணவம்) - என்னுடைய மனதால் அறியலாம்படி உள்ள சில குணங்களை உரைத்தேன் அல்லாமல், கூறாமல் விட்ட குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை. ஒரு பெரிய ஸமுத்ரத்தில் உள்ள நீர்த் துளிகளுக்கு எண்ணிக்கை இருந்தால் அல்லவோ பகவத் குணங்களுக்கு எண்ணிக்கை கூடும். மஹார்ணவத்தில் ஜல பரமானுவுக்கு ஸங்க்யையுண்டாகிலாய்த்து பகவத் குணங்களுக்கு ஸங்க்யையுண்டாவது. மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா ந சக்யா: - பதினாயிரம் வருடங்கள் ஆனாலும் எந்தக் குணங்களைக் குறித்து உரைக்க சக்தி இல்லையோ - என்றும், வராஹபுராணம் (73-94) - சதுர்முகாயு: யதி கோடி வக்தர்: - பல நான்முகன்களுடைய ஆயுள் இருந்தாலும், கோடிக்கணக்கான முகங்கள் இருந்து உரைத்தாலும் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம்) பரப்ரஹ்ம சப்தத்தாலும், புருஷோத்தம சப்தத்தாலும், வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தனானவன். பரப்ரஹ்மமாவது, ப்ருஹத்த்வ

ப்ரும்ஹணத்வ குண யோகத்தாலே ப்ரஹ்ம சப்த வாச்ச்யத்வம். ப்ருஹத்த்வமாவது, தான் பெரியனாகை. ப்ரும்ஹணத்வமாவது, “தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்” என்றும், “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆச்ரிதரைத் தன்னைப் போலே ஆக்குகை. “தன்னாகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்”. புருஷோத்தமத்வமாவது, “யஸ்மாத் சக்ஷரமதீத: அஹம்சக்ஷராதபிசோத்தம: | அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்று ஸர்வாதிகனென்றும், “புரு-பஹு, ஸுநோதி-ததாதீதி புருஷ:” என்று ஸர்வாபேக்ஷித பல ப்ரதனாகையாலே பரமோதாரனென்றும் சொல்லப்படுகை. (ஸ்ரீரங்க சாயிநம்) இப்படி என்று மொக்க ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. (அஸ்மத் ஸ்வாமிநம்) இத்தால் “கிடந்தோர் கிடக்கை” என்கிறபடியே, கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகாலும் பலத்தாலும், தம்மோடு எனக்குண்டான முறையை உணர்த்தினவரென்றபடி. “குணைர் தாஸ்யமுபாகத:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம்) – “பரப்ரஹ்மம், புருஷோத்தமன்” என்பது போன்ற சொற்களாலும் வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தம் ஆனவன். பரப்ரஹ்மம் என்றால், “ப்ருஹத்த்வம், ப்ரும்ஹணத்வம்” என்பது போன்ற குணங்களுடைய சேர்க்கையால், “ப்ரஹ்ம” என்று கூறப்படும் வஸ்து. ப்ருஹத்த்வம் என்றால், அனைத்தையும் விட தான் பெரியவனாக இருத்தல். ப்ரும்ஹணத்வம் என்றால், பெரியதிருவந்தாதி (11-3-5) – தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர் - என்றும், கீதை (14-2) - மம ஸாதர்ம்யம் ஆகதா: - எனது ஸ்வரூபத்தை அடைந்துள்ளவர்கள்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்களையும் தன்னைப் போன்று ஆக்குதல்; திருவாய்மொழி (3-9-4) - தன்னாகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும் – என்பது காண்க. புருஷோத்தமத்வம் என்றால், கீதை (15-18) - யஸ்மாத் சக்ஷரம் அதீத: அஹம் அக்ஷராத் அபி சோத்தம: | அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: - ஞானத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடிய பத்தனைக் காட்டிலும், ஞானத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாத முக்தனைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்பதால், ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமன் எனக் கூறப்படுகிறேன் – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்றும், “புரு-பஹு, ஸுநோதி-ததாதீதி புருஷ: - அதிகமாகக் கொடுப்பவன் புருஷன், அவர்களில் சிறந்தவன் புருஷோத்தமன்” என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேண்டுதல்களுக்கும் பலனை அளிப்பதால் தாராளமானவன் என்றும் பொருளாகும். (ஸ்ரீரங்க சாயிநம்) – இவ்விதம் உள்ள அனைத்தையும் வெறும் ஓலையில்

மட்டும் படித்து அனுபவிக்காமல், நேரடியாகக் கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி, திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண்கள் வளர்தருளும் எளிமையைக் கூறுகிறார். (அஸ்மத் ஸ்வாமிநம்) – இதன் மூலம், திருமாலை (23) - கிடந்தோர் கிடக்கை – என்பதற்கு ஏற்ப, கோயிலிலே திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளுகிற அழகாலும் பலத்தாலும், அவனுடன் எனக்குள்ள உறவுமுறையை உணர்த்தினவன் என்கிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-12) - குணர் தாஸ்யம் உபாகத: - இவனுடைய குணங்களுக்கு நான் அடிமை – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இதுக்குக் கீழ், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. இனிமேல், கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார். (ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்யதாஸ்யைக ரஸாத்ம ஸ்வபாவோஹம்) நித்யநியாம்யமாய், நித்யமான தாஸ்யத்தையே ஏகரஸமாக உடைத்தாயிருந்துள்ள ஆத்மஸ்வபாவம் உள்ளபடி ப்ரகாசித்த நான். இத்தால் ஸ்வாதந்தர்யமும் விஷயாந்தரமும் ஆத்ம நாசகமென்றபடி. (தத் ஏக அநுபவ:) பகவத் விஷயமொன்றுமே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாம்படியாய். (தத் ஏக ப்ரிய:) அவனையே பக்திக்கு விஷயமாக்கினவனாய். இத்தால் பகவதநுபவ ஹேதுவாயிருந்துள்ள பரபக்த்யாதிகளை நினைக்கிறது. (பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததம அநுபவேந நிரந்தரம் அநுபூய) ஜ்ஞாநாதிகளால் குறைவற்றிருக்கிற ஈச்வரனைப் பரிபூர்ணமாக விசததமா நுபவத்தாலே இடைவிடாதே அநுபவித்து. பூர்ணாநுபவமாகிறது, ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளெல்லாம் அநுபவத்துக்கு விஷயமாயிருக்கை. விசதாநுபவமாகிறது, ப்ரத்யக்ஷாநுபவமென்னலாம்படி தத் ஸமமாயிருக்கை. அதுதான் பரபக்தி தசாநுபவம். விசததராநுபவமாகிறது, பரஜ்ஞாந தசாநுபவம். விசததமாநுபவமாகிறது, பரமபக்தி தசாநுபவம். நிரந்தராநுபவமாகிறது, இடையிடையே விஷயாந்தரம் கலசாதிருக்கை. (தத் அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷே சேஷதைகரதிருப நித்யகிங்கரோ பவாநி) அவ்நுபவத்தாலே ஜநிதமான அநவதிகாதிசய ப்ரீதியாலே செய்விக்கப்படுமதாய். ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமான ஸகலசேஷ வ்ருத்தியொன்றையுமே பற்றின ஆசையை வடிவாக உடைத்தாய், யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயபூதனாக வேணும். அநவதிகாதிசயமாகையாவது, யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யத்துக்கு அடியாயிருக்கையும், பரபக்த்யாதிகளிற்காட்டில் அதிசயித்திருக்கையும். அசேஷாவஸ்தைகளாவன, அந்த:புரம், திருவோலக்கம், பூஞ்சோலை, நீர்வாவி இவை முதலானவையென்னுதல், பர வ்யூஹ விபவார்ச்சாவதாரங்களாகிற அவஸ்தா விசேஷங்களென்னுதல். அசேஷ

சேஷதையாகிறது, “நிவாஸ சய்யாஸந பாதுகாம்சகோபதாந வர்ஷாதபவாரணாதிபி:” என்றும், “சென்றால் குடையாம்” என்றும், “யதா யதா ஹி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாநாவிதமான அடிமைகள்.

விளக்கம் – இதுவரை, கைங்கர்யத்தை ஏற்கின்ற ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைத்தார். அடுத்து, கைங்கர்யத்தைச் செய்கின்ற தனது ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார். (ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்யதாஸ்யைக ரஸாத்ம ஸ்வபாவோஹம்) – எப்போதும் அவனால் நியமிக்கப்படுவதாகவும், எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதையே இனிமையாகக் கொண்டதாகவும் உள்ள ஆத்மஸ்வபாவம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கப்பெற்ற நான். இதன் மூலம், தன்னைச் சுதந்திரமாக எண்ணுதல் மற்றும் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்து எண்ணுதல் ஆகியவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழிக்கிறது என்று கூறப்பட்டது. (தத் ஏக அநுபவ:) - பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே தனது ஞானத்திற்கு விஷயமாக்கி. (தத் ஏக ப்ரிய:) – அவனை மட்டுமே பக்திக்கு விஷயமாக்கி. இதன் மூலம், பகவத் அனுபவத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பரபக்தி முதலானை எண்ணப்படுகிறது. (பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததம் அநுபவேந நிரந்தரம் அநுபூய) – ஞானம் முதலான பலவற்றாலும் எந்தக் குறையும் இன்றி உள்ள ஈச்வரனைப் பரிபூர்ணமாக, மிகமிகத் தெளிவான அனுபவம் மூலம் இடைவிடாமல் அனுபவித்து. பரிபூர்ண அனுபவம் என்பது, “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள்” ஆகிய அனைத்தும் அனுபவத்திற்கு விஷயமாக உள்ளது என்று கருத்து. விசதாநுபவம் என்றால் தெளிவான அனுபவம் ஆகும்; அதாவது, நேரடியாகக் கண்டு அனுபவிப்பதைப் போன்றதாகும்; இது பரபக்தி நிலையில் உண்டாகும் அனுபவம் ஆகும். விசததராநுபவம் என்றால் மிகத் தெளிவான அனுபவம் ஆகும்; இது பரஞான நிலையில் உண்டாகும் அனுபவம் ஆகும். விசததமாநுபவம் என்றால் மிகமிகத் தெளிவான அனுபவம் ஆகும்; இது பரமபக்தி நிலையில் உண்டாகும் அனுபவம் ஆகும். நிரந்தர அனுபவம் என்றால், பகவத் அனுபவத்திற்கு நடுவில் மற்ற விஷய அனுபவங்கள் கலக்காமல் இருத்தல் ஆகும். (தத் அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷே சேஷதைகரதிரூப நித்யகிங்கரோ பவாநி) – அத்தகைய அனுபவத்தால் பிறக்கின்ற எல்லையற்ற மேன்மையான காதலால் செய்விக்கப்படுவதாக. அனைத்து நிலைகளிலும், அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியான அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களில் மட்டுமே கொண்ட ஆசையை வடிவாகக் கொண்டதாக, ஆத்மா உள்ளவரை நித்யமாக இருக்கும் கைங்கர்யத்தைச் செய்வனாக இருக்கவேண்டும். “அநவதிக அதிசயம்” என்றால், ஆத்மா உள்ளவரை செய்யப்படும்

கைங்கர்யத்திற்கு மூலமாக இருத்தல் மற்றும் பரபக்தி முதலானவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருத்தல் ஆகும். “அசேஷ அவஸ்தைகள்” என்பது, “அந்தப்புரம், திருமாமணி மண்டபம், பூஞ்சோலை, நீர் உள்ள குளம்” போன்றவை ஆகும். அல்லது, “பரம், வ்யூஹம், விபவம் மற்றும் அர்ச்சை” முதலான நிலைகள் எனலாம். “அசேஷ சேஷதை” என்றால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (40) – நிவாஸ சய்யா ஆஸந பாதுகா அம்சுக உபதாந வர்ஷாதப வாரண ஆதிபி: - ஸர்வேச்வர எழுந்தருளியுள்ள மாளிகையாகவும், படுக்கையாகவும், ஸிம்ஹாஸனமாகவும், பாதுகையாகவும், திருப்பரியட்டமாகவும், அணையாகவும், குடையாகவும், மேலும் பலவிதமாகவும் - என்றும், முதல்திருவந்தாதி (53) - சென்றால் குடையாம் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதா யதா ஹி - கௌஸலை பலவிதமாக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பலவிதமான கைங்கர்யங்கள்.

சூர்ணை – 2

ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைக ரஸாத்ம ஸ்வபாவ அநுஸந்தாந பூர்வக பகவத் அநவதிக அதிசய ஸ்வாம்யாதி அகில குணகண அநுபவ ஜநித அநவதிக அதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைக ரதிரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்தி உபாய (பூத) பக்தி தத் உபாய ஸம்யக்ஜ்ஞாந தத் உபாய ஸமீசீநக்ரியா தத் அநுகுண ஸாத்விகதா ஆஸ்திக்யாதி ஸமஸ்த ஆத்மகுண விஹீந:, துருத்தராநந்த தத் விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரிய அநுகுண அநாதி பாபவாஸநா மஹார்ணவ அந்தர்நிமக்ந:, திலதைலவத் தாரு வஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுண சஷண சஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்தி ரூப துரத்யய பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:, அநாதி அவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித:, அநாகத அநந்தகால ஸமீஷ்யாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: நிகில ஜந்து ஜாத சரண்ய! ஸ்ரீமந்! நாராயண! தவ சரணாரவிந்த யுகளம் சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே!

சூர்ணை – 2 – அவதாரிகை – (ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்யேதி) ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார் கீழ். இத்தால் அநந்யகதித்வமென்ன, ஆகிஞ்சந்யமென்ன, ஸ்வதோஷமென்ன இவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு, இந்தக் கைங்கர்ய ஸித்த்யர்த்தமாகத் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் அடையப்படவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தைப் பெற ப்ரார்த்தித்தார். இந்தச் சூர்ணையில், அந்த இலக்கை அடைவதற்குத் தன்னிடம் வேறு கதி இல்லை என்றும், தன்னிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்றும், தன்னிடம் பல தோஷங்கள் உள்ளன என்றும் பலவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு, இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தைப் பெறும் விதமாக அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்தாந ப்ரீதியாலும், பகவத் குணாநுபவ ப்ரீதியாலும், கைங்கர்ய ஸ்வரூப கதந ப்ரீதியாலும், (ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய) என்று தொடங்கி, (நித்ய கைங்கர்ய) என்னுமளவும் செல்ல உக்தத்தை அநுபாஷிக்கிறார். பாரதந்தர்ய ரஸத்தாலே ஸ்வரூபாநுஸந்தாநமும், பகவத் வைலக்ஷண்யத்தாலே தத் குணாநுபவமும், உபயாநுகூலமாக ப்ரீதிகாரிதமாகையாலே கைங்கர்யமும் அபிமதமாயிருக்குமிறே. (அநவதிகாதிசய ஸ்வாம்ய) என்று ஒளபாதிக ஸ்வாம்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மாதா பித்ரு ப்ரப்ருதிகளுடைய ஸ்வாமித்வம் ஓரோ ரக்ஷணங்களுக்கு உறுப்பாய், ஒரு நாளிலே முடியவும் கடவதாயிறேயிருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, இந்த ஸ்வாமித்வம் ஸர்வவித ரக்ஷணங்களுக்கும் உறுப்பாய், ஸத்தா ப்ரயுக்தமாயுமிருக்குமிறே. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான குணங்களைச் சொல்லிற்றுக் கீழ்ச் சூர்ணையிலே. அவற்றுக்கு அடியான ஸ்வாமித்வத்தை முதலாகச் சொல்லுகிறது இங்கு. கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய (பூத) பக்தியாகிறது, பரபக்தி. ததுபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாநமாகிறது, ஜீவ பர யாதாத்மய விஷயமாய், அநவரதபாவநாருபமாம்படி பரிபக்வமான ஜ்ஞாந விசேஷம். (தது பாய ஸமீசீந க்ரியா) ஸமீசீந க்ரியையாகிறது, ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தாய், த்ரிவித பரித்யாக யுக்தமான கர்மயோகம். (ததநுகுண ஸாத்விகதாஸ் திக்யாதி ஸமஸ்தாத்ம குண விஹீந:) கீழ்ச்சொன்ன கர்ம யோகத்துக்கனுகுணமாய், ஸத்வ ப்ரதாநமாய், “சமோ தமஸ் தபச்சௌசம் ஷுாந்திரார்ஜவமேவ ச | ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம்” என்கிறபடியே சமதமாத்யாஸ்திக்ய பர்யந்தமான குணங்களும், அமாநித்வாத்யாத்ம குணங்களுமான ஸமஸ்தாத்ம குணங்களாலே சூந்யனாயிருந்தேனே யாகிலும். (துருத்தராநந்த தத் விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரியாநுகுணாநாதி பாபவாஸநா மஹார்ணவாந்தர் நிமக்ந:) இதுக்குக் கீழ், “அகிஞ்சந:” என்கிறபடியே தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யம் சொன்னாராய். இதுக்கு மேல் “அஹமஸ்யபராதாநாமாலய:” என்கிறபடியே ஸ்வதோஷ க்யாபநம் பண்ணுகிறார். கடக்கவரிதாய், அவதியின்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன கர்ம ஜ்ஞாநங்களுக்கு விபரீதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமென்ன, வருத்தமென்ன இவற்றுக்கு

அநுகுணமாய், அநாதியாயிருந்துள்ள பாபவாஸநையாகிற பெருங்கடலிலே அழுந்திக் கிடக்கிற. பாப வாஸநையாகிறது பாபத்தால் வந்த வாஸநையாதல், பாப ஹேதுவான வாஸநையாதல்.

விளக்கம் – தனது ஸ்வரூபத்தை எண்ணியபடி உள்ள மகிழ்வாலும், பகவத் குணங்களை அனுபவித்த மகிழ்வாலும், கைங்கர்ய ஸ்வரூபம் குறித்து உரைத்த மகிழ்வாலும், “ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய” என்று தொடங்கி, “நித்ய கைங்கர்ய” என்பது முடிய, கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டவற்றையே மீண்டும் உரைக்கிறார். பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பதில் உள்ள சுவையால் தனது ஸ்வரூபத்தை எண்ணியபடி இருத்தலும், ஸர்வேச்வரனுடைய சிறப்பு காரணமாக அவனுடைய குணங்களை அனுபவித்தலும், இந்த இரண்டாலும் உண்டாகும் மகிழ்வின் செயலாக உள்ள கைங்கர்யமும் இவருக்கு விருப்பமானது ஆகும். (அநவதிக அதிசய ஸ்வாம்ய) – கர்மங்கள் காரணமாக வந்து சேரும் ஸ்வாமித்தன்மையை என்பதை வேறுபடுத்துகிறார்; அதாவது இயல்பாகவே எல்லையற்ற ஸ்வாமித்தன்மையை கொண்டவன். தாய் மற்றும் தந்தை போன்றவர்களுடைய ஸ்வாமித்தன்மையானது, நம்மை ஒரு சில விஷயங்களிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளது; மேலும், ஒரு நாளில் முடிந்தும் போவதாக உள்ளது. ஆனால் இவனுடைய ஸ்வாமித்தன்மையானது அனைத்துவிதமான காப்பாற்றுதல்களுக்கும் காரணமாக, இயல்பாகவே எப்போதும் உள்ளதாக இருப்பதாகும். ஸ்வாமித்தன்மை மூலம் உண்டாகும் குணங்களைக் கடந்த சூர்ணையில் கூறினார். இந்தக் குணங்களுக்கு மூலமாக உள்ள ஸ்வாமித்தன்மை போன்றவற்றை இங்கு கூறுகிறார். “கைங்கர்ய ப்ராப்தி உபாய (பூத) பக்தி” என்பது, எப்போதும் நிலைக்கும் கைங்கர்யத்தை அடையச்செய்யும் பரபக்தி ஆகும். “தத் உபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாநம் – அந்த பரபக்திக்கு உபாயமாக உள்ள ஞானம்” என்பது, ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்த உண்மையை விஷயமாகக் கொண்டதும், இடைவிடாமல் த்யானம் செய்யும்படியாகச் செய்வதும் ஆகிய முதிர்ச்சியான ஞானச்சிறப்பு. (தத் உபாய ஸமீசீந க்ரியா) – அத்தகைய பரஞானத்திற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ள நல்ல செய்கை. “ஸமீசீந க்ரியை” என்பது, ஆத்மாவைக் குறித்த உண்மையான ஞானத்தைக் கொண்டதாக, கீதையில் கூறப்படுவதான “பலன், சேர்க்கை, கர்த்ருத்வம் ஆகியவற்றைத் துறத்தல்” என்பதான மூன்றுவிதமான துறத்தலுடன் கூடிய கர்மயோகம் ஆகும். (தத் அநுகுண ஸாத்விகதாஸ் திக்யாதி ஸமஸ்த ஆத்ம குண விஹீந:) – இப்போது கூறப்பட்ட கர்மயோகத்திற்கு ஏற்றதாகவும், ஸத்வ குணத்தை முதன்மையாகக் கொண்டதாகவும், கீதையில் (18-42) - சமோ தமஸ் தபச்சௌசம் சூநந்தி: ஆர்ஜவம் ஏவ ச

| ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ஆஸ்திக்யம் – புற இந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனம் ஆகியவற்றை அடக்குவதாக உள்ள மன அடக்கம், புலன் அடக்கம், தவம், தூய்மை, பொறுமை, நேர்மை, ஞானம், வைதிக நம்பிக்கை – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மன அடக்கம், புலன் அடக்கம், மற்றும் வைதிக நம்பிக்கை முடிய உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற குணங்களும், உயர்ந்தவர்களை அவமதிக்காமல் இருத்தல் என்பது போன்ற ஆத்ம குணங்களும் என அனைத்துவிதமான குணங்களும் இன்றி நான் உள்ளேன் என்றாலும். (துருத்தராநந்த தத் விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரிய அநுகுணாநாதி பாபவாஸநா மஹார்ணவ அந்தர் நிமக்ந:) – கடந்த சொற்றொடரில், அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை (37-30) - அகிஞ்சந: வேறு கதி இல்லை - என தன்னுடைய வேறு கதி இல்லாத தன்மையைக் கூறினார். அடுத்து, அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை (37-30) – அஹம் அஸ்ய அபராதாநாம் ஆலய: - நான் தோஷங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ளேன் – என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய தோஷங்களைக் கூறுகிறார். கடப்பதற்கு அரிதாகவும் மற்றும் ஓர் எல்லை இல்லாமலும் உள்ளதான, இதுவரை கூறப்பட்ட கர்ம ஞானங்களுக்கு முரணாக உள்ள ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கமின்மை; இவை மூலம் விளவதும், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்வதும் ஆகிய பாபவாஸனை என்னும் பெருங்கடலில் அழுந்தியுள்ள உள்ள என்னை. “பாபவாஸனை” என்றால், பாபம் மூலம் வந்த வாஸனை அல்லது பாபத்திற்குக் காரணமாக உள்ள வாஸனை.

வ்யாக்யானம் - (திலதைலவதித்யாதி) பாபவாஸநையில் அகப்படுகைக்கடியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமான ஸ்வரூப திரோதாநத்தைச் சொல்லுகிறது. (திலதைலவத் தாரு வஹ்நிவத் தூர்விவேச) ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணுமிடத்தில் சிலரால் பிரிய அநுஸந்திக்க அரிதென்னுமிடத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார். விரகராய், சக்தருமாயிருப்பார் பிரிக்கில் பிரிக்குமத்தனையிறே. எள்ளில் எண்ணை போலவும், அரணியில் அக்தி போலவுமிருக்கை. இப்படி ஜ்ஞாந வாஸனையாலும், பகவத் ப்ரஸாதத்தாலுமாக ப்ரக்ருதியையும் ஆத்மாவையும் பிரிய அநுஸந்திக்குமதொழிய, அல்லாதார்க்குப் பிரிய அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியிறே ப்ரக்ருதியில் ஆத்மா அழுந்தித் திரோஹிதமாய்க் கிடக்கிறபடி. “தாருண்யக்நிர் யதா தைலம் திலே தத்வத் புமாநபி | ப்ரதாநே அவஸ்திதோ வ்யாபீ சேதநாத்மா ஆத்மவேதந:” என்னக் கடவதிறே. (த்ரிகுண சூக்ஷண சூக்ஷண ஸ்வபாவ) ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களையும், ஸதத பரிணாமித்வத்தையும் ஸ்வபாவமாக உடைத்தாய். (அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்தி ரூப) ஜட ஸ்வபாவமான ப்ரக்ருதியிலே அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தத்தையுடைத்தாய். (துரத்யய பகவந்மாயா

திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:) “மம மாயா துரத்யயா” என்கிறபடியே கடக்கவரிதுமாய், ஒரு ஸர்வ சக்தியாலே பிணைக்கப்பட்டதாய், “மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்” என்கிறபடியே மாயா சப்த வாச்யையாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதியாலே மறைக்கப்பட்ட ஆத்மப்ரகாசத்தை உடையனாய். (அநாத்யவித்யா ஸஞ்சிதாநந்தாசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித:) அநாதியான அஜ்ஞாநத்தாலே திரட்டப்பட்டதாய், முடிவின்றிக்கே என்னோடு பிறரோடு வாசியற ஒருவராலும் அவிழ்க்க பாக்யமன்றிக்கேயிருந்துள்ள புண்யபாப ரூபமான கர்மமாகிற கயிற்றாலே “புறமறக் கட்டிக் கொண்டு” என்கிறபடியே கட்டுண்டவனாய். இவ்வளவும் வர, “அபராதாநாம் ஆலயத்வம்” சொல்லிற்றாய்த்து. (பாபவாஸநா மஹார்ணவாந்தர் நிமகந:) என்று வைத்து, பின்பு (பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:) என்று வைத்து, பின்பு (கர்மபாச ப்ரக்ரதித:) என்கையாலே, வாஸநா கார்யம் ஸ்வரூப திரோதாந ரூபமான அஜ்ஞாநம், தத் கார்யம் கர்மம் என்று சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (திலதைலவதித்யாதி) - பாபவாஸனையில் அகப்படுவதற்கு மூல காரணமாஅ உள்ள சரீர ஸம்பந்தத்தின் விளைவால் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபம் மறைந்துள்ளதைக் கூறுகிறார். (திலதைலவத் தாரு வஹ்நிவத் துர்விவேச) – சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறிய முற்படும்போது, இவ்விதம் இவை இரண்டும் வெவ்வேறு என எண்ணுதலானது சிலருக்கு அரியதாகும் என்பதை உணர்த்த இரண்டு உதாரணங்கள் கூறுகிறார். அவற்றைப் பிரித்து அறியும் வழி அறிந்தவர்களும், சக்தி கொண்டவர்களும் ஆகியவர்கள் மட்டுமே அவற்றைப் பிரித்து அறிய முடியும். இவை இரண்டும், எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், அரணிக்கட்டியில் அக்னி போன்றும் உள்ளன. இப்படியாக சரீரம் மற்றும் ஆத்மா குறித்த ஞானத்தின் வாஸனையாலும், பகவானின் அருளாலும் மட்டுமே சரீரம் மற்றும் ஆத்மாவைப் பிரித்து எண்ண இயலும் அல்லாமல், மற்றவர்களுக்கு இவ்விதமாகப் பிரித்து அறியாதவிதத்தில் அல்லவோ சரீரத்தின் ஆத்மா அழுந்தி மறைக்கப்பட்டு உள்ளது? ஸ்ரீவிபு. (2-7-28) - தாருண்யக்நிர் யதா தைலம் திலே தத்வத் புமாநபி | ப்ரதாநே அவஸ்திதோ வ்யாபீ சேதநாத்மா ஆத்மவேதந: - அறிதல் என்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட ஜீவாத்மா, அரணிக்கட்டையில் அக்னி போன்றும், எள்ளில் எண்ணெய் போன்றும், சரீரத்தில் மறைந்துள்ளான் – என்பது காண்க. (த்ரிகுண சஷண சஷரண ஸ்வபாவ) – ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றையும், எப்போதும் மாறியபடி இருத்தலையே தனது இயல்பாகக் கொண்டதாக. (அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்தி ரூப) – தானே தன்னை வெளிப்படுத்த இயலாத தன்மையைத் தனது இயல்பாகக் கொண்டதான ப்ரக்ருதியில், விட இயலாத ஸம்பந்தம் கொண்டதாக.

(துரத்யய பகவந்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:) – கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா – எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது – என்பதற்கு ஏற்ப கடப்பதற்கு மிகவும் அரிதாகவும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஒரு வஸ்துவால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளதும், ச்வே. (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் - ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளதால் மாயையானது ப்ரக்ருதி எனப்படும் – என்பதற்கு ஏற்ப “மாயா” என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படுவதும் ஆகிய ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்ட தனது ஆத்மாவின் ப்ரகாசத்தைக் கொண்டவனாக. (அநாதி அவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித:) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அறியாமையால் சேர்க்கப்பட்டதும், என்னோடும் மற்றவர்களோடும் என எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி யாராலும் அவிழ்க்க இயலாதபடி உள்ளதும் ஆகிய புண்ணியபாப வடிவில் உள்ள கர்மம் என்னும் கயிற்றால் திருவாய்மொழி (5-1-6) - புறமறக் கட்டிக் கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப கட்டுண்டவனாக. இதுவரை, தன்னுடைய “அபராதாநாம் ஆலயத்வம் – குற்றங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை” என்பது கூறப்பட்டது. “பாபவாஸநா மஹார்ணவ அந்தர் நிமக்த: - பாபவாஸனை என்னும் பெரிய ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கியவன்” என்று கூறி, “பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச: - ஸர்வேச்வரனுடைய மாயை என்னும் சரீரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ப்ரகாசம் கொண்டவன்” என்று உரைத்து, “கர்மபாச ப்ரக்ரதித: - கர்மம் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டவன்” என்று கூறப்பட்டது; ஆகவே, பாபவாஸனையின் செயலால் தனது ஸ்வரூபம் மறைக்கப்படுதல் என்னும் வடிவில் உள்ள அறியாமையும், அந்த அறியாமையின் செயலால் கர்மங்கள் ஏற்படுவதும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (அநாகத அநந்த காலஸமீக்ஷயாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: அஹம்) ஆகையாலே மேல் வரப்புகுகிறதாய், அநந்தமாயிருந்துள்ள காலபரம்பரைகளடையப் பார்த்தாலும் காணப்படாமலிருந்துள்ள ஸம்ஸார ஸாகர ஸமுத்தரணோபாயத்தை உடையனான நான். (நிகில ஜந்து ஜாத சரண்ய) இப்படி அநுகூலங்களில் ஒன்றுமின்றிக்கே, ப்ரதிகூலங்களில் இல்லாததின்றிக்கே, ஜநந மாத்ரயோகிகளான ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் சரணவரணார்ஹனானவனே! இத்தால் எனக்கும் சரணவரணார்ஹ னென்று கருத்து. “அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்” என்று வைத்து, “அஸ்மத் ஸ்வாமிந்” என்னுமாபோலே. (ஸ்ரீமந்) பூர்வ வ்ருத்தம் பார்த்து, “க்ஷிபாமி” என்ன அவஸரமின்றிக்கே, அருகேயிருந்து சேர்ப்பாரும் உண்டென்கிறார். (நாராயண) இஜ்ஜந்து விமுகமாய்க் கிடக்கும் தசையிலும், ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு போந்தவனல்லையோ? ஆக, அருகிருக்கும் பிராட்டியைப் பார்த்தாலும், தேவரைப்

பார்த்தாலும் எவ்வழியாலும் ரக்ஷித்தேயாகவேணும் என்றபடி. (தவ சரணாரவிந்த யுகளம்) பரமகாருணிகரான தேவருடையதாய், ஸர்வஸுலபமாய், நிரதிசய போக்யமாய் ஒன்றுக்கொன்று உபமாநமாமதொழியச் சலித்துப் பார்த்தாலும் வேறு உபமானமின்றிக்கேயிருக்கிற திருவடிகளை. (சரணம் ப்ரபத்யே) உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். இது, கத்யர்த்தமானாலும், “கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா:” என்கிற ந்யாயத்தாலே அத்யவஸாயத்தைக் காட்டுகிறது.

விளக்கம் - (அநாகத அநந்த காலஸமீக்ஷயாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: அஹம்) இவ்விதமாகக் கர்மம் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டதால், இனிமேல் வரக்கூடிய எல்லையற்ற காலங்கள் அனைத்திலும் கர்மங்களுடைய பலன்களை அனுபவித்தபடி இருந்தாலும், ஸம்ஸார என்னும் இந்த ஸமுத்ரத்தின் எல்லையைக் கடப்பதற்கான உபாயத்தை காண இயலாத நான். (நிகில ஜந்து ஜாத சரண்ய) – இவ்விதம், நன்மைகள் ஏதும் இன்றி, தீமைகளில் “இல்லை” என்று கூறுவதற்கு ஏதும் இன்றி, பிறப்பு எடுத்தல் என்பதை மட்டுமே கொண்ட அனைத்து உயிர்களும் சரணம் புகுவதற்குத் தகுந்தவனே! இதன் மூலம் எனக்கும் சரணம் புகத் தகுந்தவன் என்று கருத்து. முன்புள்ள சூர்ணையில் “அகில ஜகத் ஸ்வாமிந் – அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஸ்வாமி” என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, “அஸ்மத் ஸ்வாமிந் – எனது ஸ்வாமி” என்று உரைத்தது போன்று ஆகும். (ஸ்ரீமந்) – நான் முன்பு செய்த செயல்களுடைய தாழ்வை ஆராய்ந்து, பூர்வ வருத்தம் பார்த்து, கீதை (6-19) – ச்ஷிபாமி – நான் தள்ளுகிறேன் – என்று கூற இயலாதபடி என்னை அருகேயிருந்து உன்னிடம் சேர்க்கும் பெரியபிராட்டி உள்ளாள் என்கிறார். (நாராயண) – இந்த ஜந்துவானது உன்னிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இன்றிக் கிடந்த நிலையிலும், எனது இருப்பைப் பாதுகாத்து, என்னை நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டவன் அல்லவோ? ஆகவே, உன்னுடைய அருகில் உள்ள பெரியபிராட்டியை நான் பார்த்தாலும், உன்னைப் பார்த்தாலும், எவ்விதமானாலும் என்னைக் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும் என்கிறார். (தவ சரணாரவிந்த யுகளம்) – மிகுந்த கருணை கொண்ட உன்னுடையதும், அனைவராலும் எளிதாக அண்டக்கூடியதாக உள்ளதும், எல்லையற்ற இனிமையானதும், திருவடிகளில் ஒன்றுக்கு ஒன்று மட்டுமே ஒப்பானதாக இருக்கும் அல்லாமல், வேறு உவமை கூறலாம்படி இல்லாதவையும் ஆகிய உனது திருவடிகளை. (சரணம் ப்ரபத்யே) – நான் எனது உபாயமாக உறுதி கொள்கிறேன். “ப்ரபத்யே” என்னும் பதமானது, “கதி – நடத்தல்” என்னும் பொருள் தரும் தாதுவிலிருந்து தோன்றினாலும், “கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: -

கதியைப் பொருளாகக் கொண்ட சொற்கள், புத்தியையும் குறிக்கும்” என்கிற ந்யாயம் மூலமாக, “ப்ரபத்யே” என்ற சொல்லானது இங்கு உறுதியைக் கூறுவதாகும்.

சூர்ணை – 3

ஏவம் அவஸ்திதஸ்ய அபி அர்த்தித்வ மாத்ரேண பரம காருணிகோ பகவாந் ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யா உபநீத ஐகாந்திக ஆத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிரூப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி விச்வாஸ பூர்வகம் பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே

சூர்ணை – 3 – அவதாரிகை - உபாயவரணஸமநந்தரம், அர்த்தித்வ மாத்ரத்தாலே எனக்கு தாஸ்ய ரஸத்தைத் தந்தருள வேணும் என்று மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு தம்முடைய ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றியவுடன், “உன்னை ப்ரார்த்தனை செய்வதைக் கொண்டு மட்டுமே எனக்கு கைங்கர்யதை நீ அளித்தருளவேண்டும்”, என்று மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு தம்முடைய இலக்கான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம் அவஸ்திதஸ்ய அபி) உக்த ப்ரகாரத்தாலே நின்ற எனக்கும். அதாகிறது, அபராதாநாம் ஆலயனாய், அகிஞ்சநனாய்க் கொண்டு, உன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றின எனக்கும் என்றபடி. (அர்த்தித்வ மாத்ரேண) விரோதி வர்க்கத்தில் உபேக்ஷயாதல், ப்ராப்யத்தில் த்வரையாதலின்றிக்கே, நிரபேக்ஷனாயிராதே அபேக்ஷித்த மாத்ரமே கொண்டு. (பரமகாருணிகோ பகவாந்) என்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கத்தைக் கண்டு “ப்ருசம் பவதி து:க்கித:” என்கிறபடியே அறப் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு ஹேதுவான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளால் பரிபூர்ணராயிருந்துள்ளவர். இவ்விசேஷணங்கள் இரண்டும் அர்த்தநா மாத்ரத்தாலே புருஷார்த்த ப்ரதனாகைக்கு ஹேதுக்களாகச் சொல்லுகிறது. இனிமேல் அபேக்ஷிதந்தன்னையே சொல்லுகிறது, (ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யா உபநீத ஐகாந்திக ஆத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிரூப) தன்னை அநுபவிக்குமத்தாலுண்டான ப்ரீதியால் உண்டாக்கப்பட்டதாய், ஒருபடிப்பட்டு முடிவின்றிக்கேயிருந்துள்ள கிங்கர பாவத்தைப்

பற்றியிருந்துள்ள ஆசையை வடிவாக உடைத்தான. (நித்ய தாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி) யாவதாத்மபாவியான தாஸ்யத்தைத் தந்தருளுமென்கிற. (விச்வாஸ பூர்வகம்) விச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு. (பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே) கல்யாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுவாயான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் ஆறும் தன்னை ஆச்ரயித்து நிறம் பெறும்படியான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, நித்யகிங்கரதையை ப்ரார்த்திக்கிறேன். தாஸ்யமென்றும் கிங்கரதையென்றும் பர்யாயம்.

விளக்கம் - (ஏவம் அவஸ்திதஸ்ய அபி) கடந்த இரண்டு சூர்ணைகளில் கூறியபடி நின்ற எனக்கும். அதாவது, குற்றங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாகவும், வேறு கதி இன்றி உனது திருவடிகளை மட்டுமே பற்றியபடியும் உள்ள எனக்கும். (அர்த்தித்வ மாத்ரேண) - அடையப்படும் இலக்கிற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் குறித்து நான் ஸம்பந்தம் அற்றவனாக இருக்கவில்லை. அடையவேண்டிய இலக்கை விரைவாக அடையவேண்டும் என்னும் வேகமும் என்னிடம் இல்லை. இவற்றில் விருப்பம் ஏதும் அற்றவனாக இருக்காமல், விருப்பத்தை மட்டுமே கைக்கொண்டு. (பரமகாருணிகோ பகவாந்) - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நான் அடையும் துக்கத்தைக் கண்டு, அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - ப்ருசம் பவதி து:க்கித: - அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இராமன் துக்கம் கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தத் துக்கத்தை எள்ளவும் பொறுக்கமாட்டாத இயல்பைக் கொண்டவனாக, ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவற்றைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனாக இருப்பவன். இந்த இரண்டு அடைமொழிகளும், நாம் ப்ரார்த்தித்தால் மட்டுமே அவன் நமக்குத் தேவையான புருஷார்த்தத்தை அளிப்பவனாக இருப்பதற்குக் காரணத்தைக் கூறுகின்றன. அடுத்ததாக, தனது ப்ரார்த்தனையைக் கூறுகிறார். (ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யா உபநீத ஐகாந்திக ஆத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிருப) - ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அனுபவிப்பதால் ஏற்படும் ப்ரீரியால் விளைந்ததாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், எப்போதும் இருப்பதாகவும் உள்ள கைங்கர்யத்தைக் குறித்த ஆசையை வடிவமாகக் கொண்டதான. (நித்ய தாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி) - “எனது ஆத்மா உள்ளவரை அவனுக்கு நான் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யத்தை எனக்கு அளித்தருள்வான்” என்பதான. (விச்வாஸ பூர்வகம்) - நம்பிக்கையை முன்னிட்டுக் கொண்டு. (பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே) - அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் பிறப்பிடமாக உள்ள ஞானம் சக்தி போன்ற ஆறு குணங்களும், தன்னை அடைந்த பின்னரே அவை நன்கு விளக்கும்படிச் செய்யும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, “நான் உனக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யம் என்னிடம்

எப்போதும் இருக்கவேண்டும்”, என்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். தாஸ்யம், கிங்கரம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தருகின்ற சொற்கள் ஆகும்.

சூர்ணை – 4

தவ அநுபூதி ஸம்பூத ப்ரீதிகாரித தாஸதாம் | தேஹி மே க்ருபயா நாத! ந ஜாநே கதிம் அந்யதா

சூர்ணை – 4 மற்றும் 5ஆம் சூர்ணைகள் – அவதாரிகை - தம் பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார் கீழ்; ஐதிஹாஸிக புருஷர்கள் ப்ரார்த்தித்த ப்ரகாரத்தே ப்ரார்த்திக்கிறார் இங்கு, என்ன பாசுரத்துக்கு இரங்கும் ஈச்வரன் என்று அறியாதபடியான தம்முடைய ப்ராப்ய த்வரையாலே.

விளக்கம் – இதுவரை தம்முடைய சொற்கள் கொண்டு, தான் பெற விரும்பும் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார். ஆனால், தான் அடையவேண்டிய விஷயம் குறித்துள்ள வேகத்தால், எத்தகைய சொற்களால் ஈச்வரன் இரக்கம் கொள்வான் என்று அறியாமல் நின்று, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களில் உள்ள முனிவர்கள் ப்ரார்த்தித்த விதம் மூலமாக அடுத்து ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தவாநுபூதி ஸம்பூத ப்ரீதிகாரித தாஸதாம் தேஹி) உன்னுடைய அநுபூதியாலுண்டான ப்ரீதியாலே பண்ணப்பட்ட தாஸ்ய ரஸத்தைத் தந்தருளவேணும். (மே) ருசிக்கு மேற்பட இன்றியிலேயிருக்கிற எனக்கு. (க்ருபயா நாத) இத்தலையில் துர்க்கதியைக் கண்டு இரங்கின இரக்கத்தாலும், அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும். (ந ஜாநே கதிமந்யதா) இப்ரகாரமொழிய வேறொரு உபாயம் அறிகிறிலேன்.

விளக்கம் - (தவ அநுபூதி ஸம்பூத ப்ரீதிகாரித தாஸதாம் தேஹி) உன்னைக் குறித்த அனுபவத்தால் ஏற்படும் ப்ரீதியால் செய்யப்படும் கைங்கர்ய இனிமைய எனக்குத் தந்தருளவேண்டும். (மே) – இதில் உள்ள ருசி என்பதைக் காட்டிலும் மேலாக ஏதும் இல்லை என்றுள்ள எனக்கு. (க்ருபயா நாத) – என்னிடம் உள்ள துர்க்கதியைக் கண்டு இரங்கிய இரக்கத்தாலும், எனக்கும் உனக்கும் உள்ள விட இயலாத ஸம்பந்தத்தாலும். (ந

ஜானே கதம் அந்யதா) – இவ்விதம் உன்னை ப்ரார்த்திப்பது அல்லாமல் வேறு எந்த ஓர் உபாயத்தையும் நான் அறியவில்லை.

சூர்ணை – 5

ஸர்வ அவஸ்த உசித அசேஷ சேஷதைகரதிஸ் தவ | பவேயம் புண்டரீகாஷு த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்

சூர்ணை – 5 – வ்யாக்யானம் - (ஸர்வாவஸ்தோசிதா சேஷசேஷதைகரதிஸ் தவ)
இத்தாஸ்யத்துக்கு அடியான ப்ரீதியும் எனக்கு உண்டாம்படி தேவரே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார். தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் உசிதமான ஸர்வசேஷத்வத்தையொன்றையுமே பற்றியிருந்துள்ள ப்ரேமத்தையுடையேனாகவேணும். (பவேயம் புண்டரீகாஷு) “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷு” என்கிறபடியே ருசி ஜநகமான கடாஷுத்தாலேயே இப்ரேமத்தை உடையேனாம்படி பண்ணியருளவேணும். (த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்) என் பக்கல் ஒரு கைம்முதலின்றிக்கே ஸர்வாபேஷிதங்களுக்கும் தேவர் கைபார்த்திருக்கிற என்னை தேவரே இப்படிப் பண்ணியருளவேணும்.

விளக்கம் – (ஸர்வ அவஸ்த உசிதா சேஷ சேஷதைகரதிஸ் தவ) “இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் உண்டாவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள ப்ரீதியானது எனக்கு உண்டாவதற்கு நீயே அருளவேண்டும்”, என்கிறார். உன்னுடைய திருவடிகளில், “அனைத்து நிலைகளிலும் ஏற்றபடி உள்ளதான, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களைச் செய்தல்” என்பதில் மட்டுமே ப்ரேமை கொண்டவனாக நான் இருக்கவேண்டும். (பவேயம் புண்டரீகாஷு) ஜிதந்தே ச்லோகம் (1) - ஜிதந்தே புண்டரீகாஷு – தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட உனக்கு வெற்றி – என்கிறபடியே, உன் மீது ருசியை உண்டாக்கவல்ல உனது கடாஷும் காரணமாகவே இத்தகைய ப்ரேமத்தை நான் கொண்டவனாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும். (த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்) – என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லை என்றாலும், அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் நிறைவேறுவதற்காக உன்னையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ள என்னை, நீயே இவ்விதம் செய்யவேண்டும்.

சூர்ணை – 6

ஏவம்பூத தத்வ யாதாத்மய அவபோத தத் இச்சா ரணிதஸ்ய அபி ஏதத் உச்சாரண மாத்ர அவலம்ப நேந உச்யமாநார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மநஸ் த்வம் ஏவ அத்யைவ காரய

சூர்ணை - 6 - அவதாரிகை - “நாம் உம்முடைய அபேக்ஷிதம் தருகைக்கு, ப்ராப்யத்தினுடைய யதாஜ்ஞாநமும், தத்ருசியும் உமக்குண்டோ?”, என்ன; “இப்பாசுரம் சொன்ன மாத்ரமே கொண்டு, அதின் அர்த்த தாத்பர்யத்திலே என் மநஸ்ஸு நிஷ்டமாம்படி தேவரே பார்த்தருளவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் இராமானுசரிடம், “உம்முடைய விருப்பங்களை நாம் நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமானால், நீவிர் அடைய விரும்பும் இலக்கான கைங்கர்யம் குறித்த உண்மையான ஞானம் மற்றும் அதன் மீது மாறாத ருசி ஆகிய இரண்டும் உம்மிடம் உள்ளதா?”, என்றார். இதற்கு இராமானுசர், “இவ்விதமாக நான் கூறிய சொற்களை மட்டுமே நீ உனது கருத்தில் கொண்டு, அதன் ஆழ்பொருளில் எனது மனமானது எப்போதும் அடையாமல் இருக்கும்படியாக நீயே பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம்பூத தத்வ யாதாத்மய அவபோத தத் இச்சாரணிதஸ்ய அபி) ஜீவஸ்வரூபமென்ன, பரஸ்வரூபமென்ன, ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யமென்ன, இவற்றினுடைய யாதாத்மய ஜ்ஞாநமின்றிக்கே இருந்ததாகிலும், அதில் இச்சையுமின்றிக்கே இருந்ததேயாகிலும். (ஏதத் உச்சாரண மாத்ர அவலம்பநேந) உக்தமான பாசுரத்தினுடைய உச்சாரண மாத்ரத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு. (உச்யமாந அர்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மந:) ஒரு முதலின்றிக்கேயிருக்கிற என்னுடைய “நின்றவா நிலலா” “ப்ரமாதி”யான மநஸ்ஸை இதில் சொல்லப்படா நின்றுள்ள அர்த்தத்தினுடைய யாதாத்மயத்திலே நிஷ்டமாம்படி. (த்வமேவ அத்யைவ காரய) ஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷரான தேவரே விளம்பமற இப்போதே பண்ணியருளவேணும்.

விளக்கம் - (ஏவம்பூத தத்வ யாதாத்மய அவபோத தத் இச்சாரணிதஸ்ய அபி) - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடையவேண்டிய பலனாகிய

கைங்கர்யம் ஆகியவற்றைக் குறித்த உண்மையான ஞானம் எனக்கு இல்லை என்றாலும், இவற்றில் ருசி ஏதும் இல்லை என்றாலும். (ஏதத் உச்சாரண மாத்ர அவலம்பநேந) – முன்பு கூறிய சொற்களை உச்சரித்தது மட்டுமே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு. (உச்சயமாந அர்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மந:) – வேறு எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லாமல் உள்ளதான, என்னுடைய பெரியதிருமொழி (1-1-4) - நின்றவா நில்லா – என்பதாக உள்ள, கீதை (6-34) – ப்ரமாதி – நிலையற்ற – என்பதாக உள்ள மனத்தை, இதுவரை கூறப்படாத இத ஆழ்பொருளின் உண்மையில் நிலைத்து நிற்கும்படியாக. (த்வம் ஏவ அத்யைவ காரய) – மற்ற எந்தவிதமான துணைக்காரணத்தையும் எதிர்பாராமல் உள்ள நீயே, சற்றும் காலதாமதம் இன்றி, இப்போதே செய்தருளவேண்டும்.

சூர்ணை – 7

அபாரகருணாம்புதே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே! அநவரத விதித நிகில பூதஜாத யாதாத்ம்ய! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காகுத்ஸ்த! ஸ்ரீமந்! நாராயண! புருஷோத்தம! ஸ்ரீரங்கநாத ! மம நாத! நமோஸ்து தே!!

சூர்ணை – 6 – அவதாரிகை – இப்படித் தம் அபேசஷிதம் செய்கைக்கு ஹேதுவான, அத்தலையில் ஸ்வபாவங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் தம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான அவனுடைய இயல்புகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அபாரகருணாம்புதே) கரை கடந்த க்ருபா ஸமுத்ரமானவனே! கருணையாகிறது, பர வ்யஸநா ஸஹிஷ்ணுத்வம். அதுதான் அபரிச்சேத்யமாகையாலே ஸமுத்ரமாகப் பேசுகிறார். அதுக்கு அபாரத்வமாகிறது, “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் க்ருபாம் பவதி து:க்கித:” என்கிறபடியே ஆச்ரிதரளவன் றிக்கே மநுஷ்ய ஸாமாந்யத்திலும் வந்தேறுகை. இத்தால் என்னளவும் வர வெள்ளங்கோத்தது என்கிறார். (அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய) ஜந்ம் வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வரும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏதேனும் பாராதே, இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனானவனே!

இத்தால் கீழ்ச் சொன்ன க்ருபாகார்யமான ஸர்வலோக சரண்யத்வம் சொல்லிற்றாயிற்று. (ப்ரணதார்த்திஹர) இப்படி உக்தமான க்ருபையையும் ஸர்வலோக சரண்யதையையும் அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே தலைசாய்ந்தார் இழவுகளைப் போக்குமவனே! (ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே) அன்றீன்ற கன்றினுடம்பில் வழும்பைத் தன் பேறாகப் போக்கும் தேனுவைப்போலே, ஆப்தருடைய தோஷங்களைத் தன் பேறாக ஶுமிக்கையாகிற ஸ்வபாவம், அநுஸந்தாதாக்களுக்குப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணா திருக்கும் பெருமையை உடையவனே! (மஹோததே) என்று கீழ்ச்சொன்ன கருணாம்புதியில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (அநவரத விதித நிகில பூதஜாத யாதாதம்ய) ஸர்வ காலத்திலும் அறியப்பட்ட ஸகலபூத ஸமூஹத்தினுடைய உண்மையை உடையவனே! இத்தால், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞரான தேவர்க்கு, நான் அறிவிக்க வேண்டும்படியாயிருந்ததோ என்னுடைய தண்மை என்று கருத்து. (ஸத்யகாம) நித்யமான காமங்களை உடையவனே! இத்தால், ஆச்ரிதருடைய அபேஷிதங்களைக் கொடுக்கைக் கடியான அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம் சொல்லுகிறது. (ஸத்யஸங்கல்ப) அமோகமான ஸங்கல்பத்தையுடையவனே! அபூர்வமாக போகங்களை ஸங்கல்பித்துக் கொடுக்குமிடத்தில் அவை தப்பாதிருக்கை.

விளக்கம் – (அபார கருணாம்புதே) - கரையைக் கடந்த க்ருபை ஸமுத்ரமாக உள்ளவனே! கருணை என்பது, மற்றவர்கள் அடையும் துன்பங்களை பொறுத்துக் கொள்ளாமை. அத்தகைய கருணையானது அளக்க இயலாதபடி உள்ளதால், ஸமுத்ரம் என்று கூறுகிறார். இத்தகைய கருணையானது அபாரமாக உள்ளது என்றால், அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் க்ருபாம் பவதி து:க்கித: - மனிதர்கள் துன்பம் அடையும்போது, அவர்களைக் காட்டிலும் இராமன் அதிகமாகத் துன்பம் கொள்கிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் மட்டும் அல்லாமல், அனைத்து மனிதர்கள் விஷயத்திலும் இத்தகைய கருணை பெருகுகிறது. இதன் மூலம், “இத்தகைய கருணையானது என் அளவு வரை வருவதற்காகப் பெரும்வெள்ளமாக உருவெடுத்தது”, என்கிறார். (அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய) – பிறப்பு, செயல்கள் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் எதனையும் பார்க்காமல், அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் சரணம் புகத் தக்கவனே! இதன் மூலம், முன்பு கூறப்பட்டதான, க்ருபையின் விளைவால் உண்டாகும் “அனைத்து லோகங்களும் சரணம் என்று புகக்கூடிய தண்மை” கூறப்பட்டது. (ப்ரணதார்த்திஹர) – இவ்விதமாக கூறப்பட்டதாகிய க்ருபை

மற்றும் அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகும் நிலை ஆகியவற்றை எண்ணியபடி உனது திருவடிகளில் விழுபவர்களுடைய துன்பங்களை போக்குபவனே! (ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே) – அப்போது ஈன்ற கன்றுக்குட்டியின் உடலில் உள்ள அழுக்கைப் போக்குதல் என்பதைத் தனது பேறாகக் கொண்டு நிற்கும் தாய்ப்பசு போன்று, அடியார்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்தல் என்பதையே தனது பேறாகக் கொள்ளும் இயல்பு மற்றும் அதனை எண்ணியபடி இருப்பவர்களால் அளவிட்டு அறிய இயலாதபடியான பெருமை ஆகியவற்றைக் கொண்டவனே! (மஹோததே) – முன்பு கூறப்பட்ட கருணை என்னும் கடலைக் காட்டிலும் பெரியது என்கிறார். (அநவரத விதித நிகில பூதஜாத யாதாத்ம்ய) – அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்து உயிர்களுடைய அனைத்து உண்மைகளையும் அறிபவனே! இதன் மூலம், “உனது இயல்பாகவே அனைத்தும் அறிபவனாகிய உனக்கு, நான் அறிவிக்கவேண்டும்படியாக எனது தாழ்வு உள்ளதோ?”, என்கிறார். (ஸத்யகாம) – எப்போதும் நிறைவேறும் விருப்பங்கள் கொண்டவனே! இதன் மூலம், தனது அடியார்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தலுக்கு அடிப்படையான “அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்ற தன்மை” கூறப்பட்டது. (ஸத்யஸங்கல்ப) – வீணாகாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனே! அடியார்களுக்கு புதியதான இன்பங்களை ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அளிக்கும்போது, அத்தகைய ஸங்கல்பம் வீணாகாமல் இருத்தல்.

வ்யாக்யானம் - (ஆபத்ஸக) ஆபத்து நேரிடுமாகில், அங்குத்தைக்குத் துணையாமவனே! தன்னால் வரும் ஆபத்துக்கும் பிறரால் வரும் ஆபத்துக்கும் ரக்ஷகரான தேவர் கைவிட்டாலும் தேவரையே துணையாகப் பற்றலாயிருக்கை. (காகுத்ஸ்த) “தன்னால் வரும் ஆபத்துக்கும் நாமே துணையென்னுமிடம் எங்கே கண்டீர்” என்ன; ககுத்ஸ்த வம்ச ப்ரஸுதரான தேவர் ஆசரித்ததாக “காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் எழுதக்கண்டிலோமோ? என்கிறார். (ஸ்ரீமந்) தேவர் உபேக்ஷித்தாலும் தேவராலும் உபேக்ஷிக்கவொண்ணாதபடி அருகேயிருந்து சேரவிடுவாருமுண்டு என்கை. இத்தால் “அருகிருக்கிற பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷித்தருளவேணும்” என்கிறார். (நாராயண) அவள்தானே “சிதகுரைக்கிலும்”, “என்னடியாரது செய்யார்” என்னுமவரல்லீரோ தேவர். இத்தால் நம்மிருவர்க்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார். (புருஷோத்தம) உன்பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறுவாரை உதாரர் என்னுமவரல்லீரோ தேவர்? தேவர் ஓளதார்ய குணத்தைப் பார்த்து ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார். (ஸ்ரீரங்கநாத) கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்கள் எல்லாம்

என்றுமொக்க ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகாமே ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படியன்றோ தேவர் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (மம நாத) கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது இம்முறையை எனக்கு உணர்த்துகைக்காக என்கிறார். (நமோஸ்து தே) முறையை அறிந்தவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். “உண்டிட்டாயினி உண்டொழியாய்” என்னக்கடவதிறே. தேவரீர்க்கே சேஷமான இவ்வாத்மவஸ்து தேவரீர்க்கே போக்யமாய்த் தலைக்கட்ட வேணும்.

விளக்கம் - (ஆபத்ஸக) – ஏதேனும் ஆபத்து உண்டானால், அங்கு துணையாக நிற்பவனே! என்னால் எனக்கு உண்டாகும் ஆபத்து மற்றும் மற்றவர்களால் எனக்கு உண்டாகும் ஆபத்து ஆகியவற்றிலிருந்து காப்பாற்றுகின்ற நீயே கைவிட்டாலும், உன்னையே அடைக்கலமாகப் பற்றும் நிலை. (காகுத்ஸ்த) – இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “உம்மால் உமக்கு வரும் ஆபத்துக்கும் நாமே துணை என்பதை நீவிர் எங்கே கண்டீர்?”, என்றார். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ககுத்ஸ்த வம்சத்தில் இராமனாக அவதரித்த நீ, ஸுந்தரகாண்டம் (38-35) - காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - காகாஸுரனை இராமன் தனது க்ருபையால் காப்பாற்றினான் - என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்டது அல்லவோ என்கிறார். (ஸ்ரீமந்) – நீ என்னைக் கைவிட்டாலும், உன்னாலும் என்னைக் கைவிட இயலாதபடியாக, உன் அருகில் இருந்து, என்னை உன்னிடம் சேர்த்து விடுபவர்கள் உள்ளனர். இதன் மூலம், “உனது அருகில் உள்ள பெரியபிராட்டியைப் பார்த்த பின்னராவது காக்கவேண்டும்”, என்கிறார். (நாராயண) – பெரியபிராட்டியாரே என்னிடம் குற்றம் கண்டு உரைத்தாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) – என்னடியார் அது செய்யார் – என்று நீ கூறுபவன் அல்லவோ? இதன் மூலம், “நம் இருவருக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கண்டாவது காத்தருள வேண்டும்”, என்கிறார். (புருஷோத்தம) – உன்னிடம் யாசித்து பெறுபவர்களை “வண்மை மிக்கவர்கள்” என்று நீ கூறுகிறாய் அல்லவோ? “உனது தாராள குணத்தை நீ பார்த்த பின்னராவது காக்கவேண்டும்”, என்கிறார். (ஸ்ரீரங்கநாத) – இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து இயல்புகளும் வெறும் நூல்களில் உள்ளன என்று, அவற்றைக் குறித்துப் படித்தும் கேட்டும் மட்டுமே செல்லாமல், நேரடியாக அவற்றைக் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படியாக அல்லவோ நீ திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண் வளர்கிறாய்? (மம நாத) – திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே இவ்விதம் கண்வளர்தல் என்பது, உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவுமுறையை எனக்கு உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும் என்கிறார். (நமோஸ்து தே) – இந்த உறவுமுறையை அறிந்தவர்களுக்கு அவசியமானதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும் ஆகிய

கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்தித்து நிறைவு செய்கிறார். திருவாய்மொழி (10-10-6) – உண்டிட்டாய் இனி உண்டொழியாய் – என்பது காண்க. உனக்கு மட்டுமே அடிமையான இந்த ஆத்மவஸ்துவானது, உனக்கு மட்டுமே இனிமையானதாக இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்க கத்யம் ஸம்பூர்ணம்

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே தஞ்சம்